

Iz 1. dela knjige

Tako sem s težavo opazoval, kako je Fabricio očitno uspešno snemal s kamero, kako so se odprla mrežnata vrata na ograji in kako so skozenjo zapeljali prvi štirje avtomobili. Nesreča pa se je zgodila ravno takrat, ko so vstopali v terence še naši.

Eden izmed varnostnikov v povsem zadnjem avtomobilu je imel očitno pač izjemno oster vid ali šesti čut. No, morda je nesrečni Fabricio povzročil kakšen šum, tako da ga je slišal. Vse skupaj se je odvijalo kot v akcijskem filmu. Z veliko vpitja so se vsi trije varnostniki, medtem ko sta prva dva slovenska avtomobila oddivjala na varno v notranjost letališča, stekla proti Fabriciju, ki, seveda, presenečen, niti ni poskušal bežati. Še manj pa se je upiral, ko so ga grobo postavili na noge in zvelkli proti ograji.

Z grozo sem spremljal dogodke. Niti ne vem natančno, koliko časa je trajalo vse skupaj okrog »aretacije« Fabricija, sigurno pa ne več, kot nekaj minut, med katerimi sem tudi sam trpel peklenške muke. Kar naenkrat nisem mogel več zdržati in že mi je začelo teči iz ust. Nisem pa bruhal zgolj nočne pijače, ampak kri. Ne prvič, morda zadnjič, ampak že se mi je dogajalo, da so mi od alkohola uničene žile v želodcu in požiralniku počile, in kri, ki se je medtem nabrala, je želela na prosto. Tako sem v tisti travi, bolj mrtev kot živ, krvavel, brez da bi, kakor koli že, poskušal pomagati prijatelju. Če bi seveda, v tako kratkem času, brez orožja zanj lahko sploh kaj storil. Vseeno si bom očital do konca tega bednega življenja. Tako mi ni preostalo nič drugega, kot zakričati, čeravno bi bilo pametneje molčati...

CHEMTRAILI SO NAD NAMI

Zgodba o razkrivanju prikrite
resnice o globalnem zločinu
s kemijo v atmosferi - 1. del

Franc Furland

Franc Furland

Chemtrails so nad nami

Zgodba o razkrivanju prikrite resnice o globalnem zločinu s kemijo v atmosferi

2. del

Roman

Ljubljana, september 2012.

Chemtrails na srbskem nebu, kjer so bili v Evropi najprej, in tudi avstrijskem, kjer jih je zdaj še najmanj.

Knjigo posvečam tudi vsem tistim, ki se v Srbiji (uspešno) borijo proti onim, ki stojijo za še uspešnejšim uničevanjem Zemljanov z ameriškim strupom z neba.

Nikola Aleksić, Željko Stojković, Biljana Djordjević.

Če sem v tem delu knjige morda komu zakril identiteto, sem to storil kljub temu, da si tega niti malo ne zasluži.

Pred stavbo parlamenta Republike Slovenije.

Umetnikom za fotografskimi objektivimi se znova zgolj prisrčno zahvaljujem, saj gre za dober namen. In, zaradi prednosti vsebine pred kakovostjo (ločljivostjo) nekaterih slik, za blagohotno razumevanje tudi bralcem.

Tihožitje v Beogradu.

V drugo Ernest Hemingway: "Pameten človek se ga mora kdaj pa kdaj napiti, da lahko vzdrži med bedaki, ki ga obkrožajo."

Namesto prologa (Še v Italiji)

Sansepolcro, oktober 2009.

Ko me je, po oznakah sodeč v bližini Trbiža (Tarvisio), od Avstrije ločilo le še dobrih pet kilometrov, sem začutil, da je skrajni čas, da si privoščim vsaj eno hladno pivo. Zavil sem na prvi izvoz in parkiral na počivališču ob bencinskem servisu. V baru, ki obratuje noč in dan, me ni nihče začudeno gledal, ko sem najprej na blagajni plačal in nato pri šanku “dvignil“ steklenico Goesserja. Izbral sem mizo ob velikanskih oknih, obrnjenih proti zahodu, skozi katera se je dalo videti rumenkasto-rdeče sledi zgodnje jutranje akcije *chemtrail-planes*.

Bili so zelo delovni, kar se je lahko na žalost izrazito videlo, na moje veliko presenečenje pa, še preden sem stopil v servis, tudi to, da so se na vzhodu, tik pred avstrijsko mejo, chemtrails čudežno prekinjali. Prav lepo je bilo evidentno, da so letala približno nad mejo izklapljala šobe za pršenje, letela naprej, zavila nad avstrijskim ozemljem, se vračala na italijansko stran in takoj znova vključila chemtrails. Nad tovrstnim početjem sem bil seveda presenečen, saj sem ga videl prvič – no, čez nekaj mesecev - 28. novembra 2011- sem mu bil priča tudi na avstrijski strani mejnega prehoda pri Radljah ob Dravi. Pravzaprav pa sem zadevo že prvič razumel, saj je to enostavo pomenilo, da avstrijska oblast, za

razliko od italijanske in slovenske, ni več dovolila pobijanja svojega prebivalstva, vsaj ne nad lastnim državnim ozemljem.

Chemtrails samo do avstrijske meje pri Radljah ob Dravi, 28. november 2011.

Takrat v Avstriji s sabo nisem imel fotoaparata (pravzaprav ga že nekaj let ne maram nositi, saj sem se ga prenažrl že v obdobju aktivnega novinarstva), da bi ta čudež ovekovečil, ga je pa, zares zanimivo, meni neznani Bojan in pod nekaj fotografijami, posnetimi iz smeri Avstrije proti Sloveniji, na internetni strani www.skrivnosti-sveta zapisal takole: »Pošiljam fotografije, narejene na meji s sosednjo Avstrijo. Točno se vidi. Videl sem s prijatelji na lastne oči. Nekaj smo poslikali in posneli, kako škropijo od meje dalje. Ko preletijo v sosednjo Avstrijo, izklopijo brizganje in na nobenem letalu se ne vidi bilo kakšna sled. V moji okolici pa se v zadnjih desetih do 15-ih dnevih pojavljajo razne slabosti in zdravstvene težave ljudi, ki jih poznam. Predvsem slabosti, na momente meglenje pred očmi, ipd. Točno se vidi, da ne škropijo po celotnem območju, ampak samo po Sloveniji, od meje dalje. Zanimivo je bilo videti ljudi v sosednji Avstriji, kjer so se zbirali in opazovali nebo proti Sloveniji.»

Avstrijcev ne pobijajo - kadar ne piha z jugo-zahoda, 28. november 2011.

Če bi bil tega jutra, namesto v okolici Trbiža, južneje na Fernetičih, bi sicer podobno „izklapljanje“ chemtrailov lahko registriral tudi nad italijansko-slovensko mejo. Šele pozneje sem namreč ugotovil, da so nad Slovenijo, po točno dveh dneh od objave tistega pisma bralca v Delu, za teden dni prekinili s pršenjem strupov. In sam sem bil, na žalost, na poti na Krvavec točno ob 9. 45 uri priča koncu tega „premirja“, oziroma opazovalec prvega chemtrail-letala po tednu dni, ki je na povsem jasnem nebu iz smeri Aviana vleklo smrtonosno štreto, katera se je za njim zvijala kot pasta za zobe...

Italijani pa seveda še niso bili te sreče, da bi jim kdaj s chemtrails prizanesli za vsaj sedem dni, saj je njihova oblast povsem odvisna od Američanov že od leta 1943 (Ameriški podpredsednik Biden je bil denimo pri italijanskem predsedniku Napolitanu v Rimu tudi točno 11 dni po tistem mojem jutru pri Trbižu - 1. junija 2011, in prav zanimivo bi bilo slišati, o čem vse sta se pogovarjala.) Poleg tega imajo na svojo nesrečo ravno v Avianu močno ameriško vojaško letalsko bazo, iz katere očitno poleta večina *chemtrail-planes*, ki pršijo strupe tudi nad Slovenijo.

Letalska baza iz zraka.

Tudi sam sem se zgodaj zjutraj, ko sem zapuščal Benetke, temu osjemu gnezdju približal na dobrih deset kilometrov, a seveda nisem niti razmišljal o tem, da bi vanj vtikal svoj nos. Območje tega ameriškega vojaškega letališča je namreč preveč zastraženo in tako za navadne ljudi povsem nepristopno, konec koncev pa so, po informacijah ubogega Fabricija, sestanek za velike živine organizirali na beneškem letališču tudi zaradi tega, da bi Slovencev in morda tudi Italijanov ničesar ne zbodlo v oči. Tako naj bi na Marca Pola „pripeljali“ iz Aviana chemtrail-letalo, katerega bi si nato, oziroma so si ga zagotovo, tudi od znotraj lahko ogledali še neuki slovenski voditelji...

Aviano Air Base.

Kakor koli že, pa je dobro vedeti, da se zloglasna *Aviano Air Base* nahaja v severo-vzhodnem delu Italije, ob vznožju italijanskih Alp, okoli 20 kilometrov severno od Benetk. Baza premore edinstveno ureditev, temelječo na devetih območjih, ki se raztezajo med Avianom in devet kilometrov severno od Pordenona. Glavna območja so tako denimo A1, ki vsebuje večino podpornih funkcij baze, A2 s fitness centri, menzami, spalnicami idr., C, ki zajema nizke gradnje, E, s sedežem *16. Air Force*, F, z operativno podporo enot...

Ameriška vojaška prisotnost v Avianu se vleče vse od konca druge svetovne vojne. Leta 1954 sta namreč italijanska in ameriška vlada podpisali sporazum o skupni uporabi te baze, leto zatem pa se je vanjo iz Vidma (*Udine*) priselilo poveljstvo - *HQ United States Air Force* v Evropi (*USAFE*). Aviano pa je sčasoma postal tudi skladišče vojnega materiala in je žal igral veliko vlogo tudi pri *Desert Storm* leta 1992, ko sta se vanj iz *Torrejon Air Base* v Španiji priselili tudi *HQ 16. Air Force* in *401. Fighter Wing*. Leta 1994 je bila sicer slednja enota deaktivirana, ponovno aktivirana pa *31. FW*. Pet let zatem so iz te baze vojaška letala nosila bombe nad ostanek Jugoslavije...

Aviano - prijazno mesto ni krivo, da v bližini premore top guns .

Seveda pa letališče v Avianu ni edino na tleh Italije, ki gosti chemtrail-letala. Slednja polna poletajo in izpraznjena pristajajo na celi vrsti aerodromov, med drugim tudi na brzčas največjem – rimskem. Italijanski borci proti chemtrailom so na internetnih straneh objavili celo natančne sezname, vključno z oznakami, mestih in časih delovanja chemtrail-letal, a se, razumljivo, ni v njihovi državi prav nič premaknilo...

Chemtrail- letalo na rimskem letališču Ciampino.

Tistega zgodnjega jutra pa se tudi sam kar nisem mogel premakniti iz bifeja na avtocestnem »letališču«. Seveda se mi ni nikamor mudilo, saj v Vrbi (ki so jo Avstrijci neposrečno ponemčili v *Velden*) v mojem priljubljenem Casinu Velden začnejo igralni avtomati delovati ob deseti uri dopoldne, igralnica pa šele po 15. uri. Tako sem stopil še po eno pivo, brez bojazni, da bi mi tolikšna količina pijače pustila v krvi omembe vredno sled. Sicer pa se mi italijanskih in avstrijskih policistov ni bilo bati. Zlasti slednjih ne, saj sem včasih Avstrijo tudi mrtvo-pijan prevozil po dolgem in počez, pa nisem njihovih temno-modrih uniform in modro-srebrnih avtomobilov niti videl – za razliko od slovenskih, ki se radi skrivajo za vsakim obcestnim grmom...

Zaužiti vsaj malce alkohola pa se mi je zdelo smiselno, tudi zaradi moje slabe izkušnje po nekem treznenju v ljubljanskem univerzitetnem kliničnem centru pred leti. Takrat so me, po klicu prijateljice, peljali na urgenco sredi noči, ko sem padel v delirij, pa po dveh urah tudi odpustili. Seveda so mi v žilo stočili precej pomirjevala, ki me je očitno držalo pokonci vse do sredine naslednjega dne. Slednjič pa je prišlo do očitne abstinenčne krize, vsled odsotnosti močnega pomirjevala, ki se je izkazala v strahoviti žeji in popolni žalosti. Enostavno si nisem mogel pomagati, ko so mi tekale solze same od sebe, in ko nisem bil sposoben izgovoriti niti dveh besed, brez da bi ne zajokal... Neverjetno, kaj vse človek doživi in preživi!

Torej sem še posedel ob oknu, zrl v zgoščujoč vzorec svežih italijanskih chemtrailov in se prepustil spominom...

Trst, november 2008.

Kdaj sem se pa pravzaprav prvič srečal s tem belim štrnastim hudičem? Katerega leta že, meseca? Seveda, leta 1999, pomladi, v dneh pred poroko mojega sošolca z Vojaške akademije Kopenske Vojske v Beogradu...

Tretje poglavje

Romunija, Srbija

Chemtrails na romunskem nebu.

Ko sem se v drugo znašel v Mamai v Romuniji, je bilo tam nekje sredi marca 1999. To, vsaj za vzhodnoevropske razmere mondeno letovišče ob Črnem morju, se mi je prikupilo že sedem let poprej, ko sem ga za deset dni obiskal s prvo slovensko turistično avtobusno odpravo preko Karpatov. Že takrat pa so se mi lepote in dobrote romunskih deklet tako dobro zapisale v spomin, da sem to Meko seksa na vsak način hotel obiskati vsaj še enkrat preden crknem...

Kako jo pozabiti?

Sicer pa nad to državo prvič – v začetku junija 1992, ko se je komajda otresla Ceausescujevega idiotizma, nisem bil ravno navdušen. Sledi, ki jih je razvpiti Nikolae zapustil na romunski zemlji in njenih ljudeh, še ni bilo mogoče izbrisati – če jih bo sploh kdaj. Tako so desetletja tiranije in megalomanskih posegov v romunsko okolje pustila za sabo melanholične obraze in marsikje nepopravljivo uničeno zemeljsko obličje. Življenje v državi se je vračalo v nekakšne realnejše okvire po kapljicah in jasno je bilo, da bo brez vsestranske pomoči Zahoda namučena Romunija ostala še dolgo časa na obrobju Evrope.

Ustrelitev Elene in Nikolaea Ceausescu.

Takrat sem ugotovil, da Romunov politika ne zanima. Kljub temu, da sta bili ravno objavljeni, poleg aktualnega predsednika Iona Iliescuja, imeni še dveh kandidatov za predsedniške volitve konec septembra, ni bilo tistega junija na

ulicah občutiti niti trohice predvolilne navijaške mrzlice. Še več: zdelo se mi je, da je večini Romunov celo vseeno, da je predsednik nepriljubljeni Iliescu in ne več njegov zloglasni predhodnik. Romunski državljani enostavno še niso vedeli, kaj početi z demokracijo, saj je enostavno niso bili vajeni in se tako seveda niso zavedali svoje volivske moči. Politično odločanje so tako še naprej prepuščali ozki politični oligarhiji, ki je ostala praktično ista, kot je bila pod Ceausescujem (kar me je spominjalo na Slovenijo). To se je odražalo tudi po tem, da je romunska zunanja politika ostajala še naprej tradicionalno vezana na Kitajsko, medtem ko je povezava z Evropo napredovala sila počasi. Kar sem ugotovil tudi sam, ko sem si po vrnitvi domov podrobno ogledal edino, kar sem si poleg deklet kupil v Romuniji - pižamo. Ni bila namreč izdelana v Romuniji, ampak na Kitajskem, hkrati pa je bila eden moj prvih poceni konfekcijskih izdelkov s trakcem „Made in China“.

Romunske državljane je leta 1992 zanimalo predvsem to, kako bodo preživeli. No, nikomur ni bilo treba ravno gladovati, čeravno so nekateri živel v sila skromno. Brezposelnost v Romuniji ni predstavljala posebnega problema, saj je tam razumevanje te nesreče dosti tolerantnejše kot na Zahodu. Zaposleni Romuni v industriji so vsekakor zaslužili dovolj za skromno življenje, čeravno je povprečna plača znašala le okrog 10.000 lejev - medtem ko so jih na črnem trgu za eno nemško marko ponujali sto. Po običaju pa je imela vsaka romunska družina tudi kakšen košček zemlje, na katerem si je pridelala najnujnejše.

Za moje pojme je tako presenetljivo veliko Romunov živelo od kmetijstva. Za to državo so bila že ob mojem prvem obisku značilna obsežna, vzorno obdelana polja. Domačini so poskrbeli, da je bil vsak delček zemlje bodisi zoran bodisi pokošen, kar je bilo v popolnem nasprotju z zapuščenimi madžarskimi ravnici. Na vsakem koraku je bilo mogoče videti kmete, ki so z motikami že zarana prekopavali ali rahljali sicer s stroji posajene ali posejane kulture. Na delo se se prevažali s konjskimi vpregami, ki jih je bilo, poleg romunskih Renaultov „Dacia“, polno tudi na cestah.

Tipična Romunija: konjska vprega in Dacia.

Od kmetijstva so očitno živeli tudi Cigani, le da je bil proces pridobivanja hrane pri njih malce drugačen. Sicer pa so si, tako kot povsod, zagotavljali eksistenco tudi z nudenjem različnih uslug in beračenjem. Opazil sem, da je teh nomadov v Evropi najbrž največ ravno v Romuniji, kjer se potika tudi njihov kralj s stalnim sedežem v OZN.

Kakor je bila pri Romunih opazna ljubezen do zemlje, posebej pa dreves, ki so zasajena ob vseh cestah in z belo barvo premazanimi debli nadomeščajo občestne količke, pa se je dala videti tudi njihova nemoč v gradbeništvu. Na podeželju so bile namreč vasi videti praktično takšne, kot so jih zgradili pred pol in več stoletja. Nikjer ni bilo opaziti novih gradenj, ampak zgolj pokrpane stare vegaste hišice. Medtem so v mestih prevladovali novi bloki, zgrajeni na nekakšen montažni način, brez fasad - prava žalost za oko. Praktično pa nisem mogel nikoli ugotoviti, ali določeno stavbo gradijo ali podirajo, saj je vse skupaj izgledalo skrajno neprofesionalno.

Poglavje zase pa je bila Bukarešta s Ceausescujevo palačo in administrativnimi bloki. Na mestu, kjer je nekoč stal slikovit del starega mesta, so se namreč kopičile nedograjene stavbe, za katere je zmanjkalo denarja in zanimanja, tako da so le votlo boljčale v svet. Neka Bukareštanka s fakultetno izobrazbo, s katero sem govoril, se je tega sramovala.

„Našo Bukarešto so nekoč poimenovali Mali Pariz, Ceausescuju pa je uspelo, da jo je skoraj popolnoma uničil. Sram me je, da stoji v mojem mestu nedokončana grozna stavba – diktatorjeva palača. Melagomanski norec je imel v mislih še mnogo večjih načrtov, tudi nič več in nič manj kot prekop od Črnega morja do Bukarešte, ki jo je hotel spremeniti v pristanišče,“ sem takrat izvedel od lucidne domačinke.

Ceausescujeva, zdaj parlamentarna palača, takrat še brez chemtrailov.

Sem pa tudi ravno v romunskih mestih najprej opazil, kako nizek je bil v resnici standard prebivalcev. Trgovine so sicer obstajale, njihove izložbe so bile napol prazne, če pa je že bilo kaj v njih, so bile skrajno neukosno urejene. V njihovi notranjosti je bilo sicer romunsko blago precej poceni, vendar za domačine drago, za tujce pa nekakovostno. Na srečo so bili na voljo tudi nekateri izdelki iz uvoza, ki pa so bili za večino Romunov cenovno povsem nedostopni.

Čeprav je izgledalo, da ni v Romuniji ničesar dokončanega, pa je vse vendarle nekako teklo naprej. Nikomur se ni mudilo, po širokih bukareštanskih cestah se je po polžje premikalo na stotine Dacia, neskončne ceste v noranjosti dražave, z nagrbančenim asfaltom, kot bi ga pri polaganju ravnali le z lopatami - brzčas so tudi ga, pa so bile praktično prazne.

Mamaia, tudi še brez chemtrailov.

Poseben utrip je bilo občutiti samo v obmorskih turističnih mestih, kar je bila seveda posledica redkih tujih turistov. Romuni so si lahko najbrž prav od turizma obetali svetlejšo bodočnost. Seveda so pričakovali, da se bo s turisti v deželo privalil tudi zahodni kapital. Kdaj, ni bilo niti važno, saj si obstoječega stanja seveda niso bog ve kako gnali k srcu. Hodili so v službo, gledali edini TV program, pili domače belo vino in se basali z ovčjim sirom. Seveda so se tudi ljubili, o čemer je na vsakem koraku pričala množica malih Romunčkov. Nič čudnega, saj so bile romunske mladenke res čudovite. In ker so po sedmih letih ostale enake, se ob svojem drugem obisku te države seveda nisem več ukvarjal s kontroliranjem, za koliko se je v tem času približala Zahodu - kar sicer tudi ni nujno dobro, ampak sem se posvetil le njim...

Romunke podnevi...

Tako me je 28. marca 1999 že zgodaj zjutraj, ko sva se z neko Mihaelo ravno pripravljala na ne vem katero akcijo po vrsti, presenetilo trkanje po vhodnih vratih hotelske sobe. Ko sem si navlekel leviske in šel odpirat, je za vrati stal receptor, češ: »*Herr Anci*, imate telefonski klic!«

Brez da bi razmišljal, zakaj Romuni tako radi govorijo nemško - no, pozneje sem tudi to izvedel - sem pohitel po stopnicah v recepcijo, kjer me je na pultu čakala položena slušalka. Vse, kar sem lahko pričakoval, je bilo to, da me lahko kliče le moj prijatelj iz Beogradu – nihče drug namreč ni poznal številke mojega hotela, oziroma tega, da v njem bivam v tistem trenutku.

Slušalko sem prislonil k ušesu in vanjo zdrdral običajen refren: »Zdravo, Vučko, kako si?«

»Zdravo, Anci. Svakako bi moglo biti bolje, ako bi nas ne bombardovao NATO. E, jebi ga! A svejedno ču sklopiti brak po planu! Dakle, važi sve, kako smo se dogovorili oko toga...« je bilo slišati iz slušalke v srbščini.

Nakar je Vučko, hitro prešel k zelo očitnemu razlogu, zakaj me je ravno prej iztrgal iz Romunkinega objema: »Toda, ker se je tukaj zgodilo nekaj pomembnega, bi rad videl, da prideš v Beograd prej...«

»Čakaj, čakaj, prijatelj. Za *koji k...*, naj bi prihajal prej. Tukaj mi je prav lepo z Romunkami, boljše kot mi je bilo včasih z Beograjčankami!«

In mi je Vučko spet vzel besedo: »Anci, prosim te. Potrebujemo te tukaj. Takoj! Boš pa tukaj dobil kakšno kurbo na državne stroške. Poslušaj, ker nimam časa! Vsak čas bomo po tebe poslali letalo, do Constanze pa te bo zapeljala romunska Securitate. Pohiti s pakiranjem, saj bo avto pred hotelom v dobri uri. Romunski agent ima vsa navodila. Se vidiva.« In klik!

Prav bedasto sem se počutil z nemo slušalko v roki, preklinjajoč Vučka in Nato. Pa ravno zdaj naj se umaknem iz hotela, ko me v sobi čaka takšna dobrot, in naj nosim gobec pod bombe v Beograd, ki ga pravzaprav nisem nikoli preveč maral...

www.shutterstock.com · 47504443

...in ponoči.

Sicer pa je bilo tako ali tako, četudi na prijateljevo poroko, dokaj nesmiselno, da ne rečem življenjsko nevarno riniti v državo ravno v času kampanje bombardiranja, ki jo je proti Zvezni republiki Jugoslaviji (*SRJ*) uradno izvajalo 19 članic zavezništva Nato. No, šele precej po tej moji romunsko-srbski dogodivščini sem se poučil o pomembnih statističnih podatkih, ki temeljito orisujejo to Natovo akcijo, ki je pravzaprav napomembnejša tudi iz vidika, da so z njo chemtraili praktično prvič prišli na evropsko nebo.

Nebo nad romunskimi njivami danes.

*

Zavezništvo se je za letalske napade odločilo po večtedenskih neuspešnih poskusih mednarodne skupnosti, da bi s pogajanjem prepričala režim pokojnega Slobodana Miloševića k prenehanju nasilja srbskih sil nad kosovskimi Albanci, katerih zahteve po neodvisnosti so bile vse večje in odločnejše. Leta 1989 je namreč Miloševićev režim s spremembami ustave takratne SFRJ odvzel Kosovu status avtonomne pokrajine. No, leta 1996 je nastala uporniška Osvobodilna vojska Kosova (OVK), ki je svoje oboroženo delovanje okrepila leta 1998, s tem pa se je ojačalo tudi nasilje srbskih vojaških in policijskih sil. Po podatkih OZN je tako v prvih mesecih leta 1999 z domov zbežalo 400.000 kosovskih Albancev, njihovo število pa se je do konca napadov Nata povečalo na milijon.

Tako je, zaradi bojazni, da lahko pride do etničnega čiščenja na Kosovu, posredovala mednarodna skupnost, ki je februarja in marca 1999 pripravila mirovno konferenco v Rambouilletu in Parizu. Oblikovala je mirovni sporazum, ki ga je sprejela samo albanska stran, Beograd pa zavrnil, saj je vseboval visoko stopnjo avtonomije Kosova in hkrati tudi razporeditev mednarodnih sil v pokrajini. Sporazum je 23. marca tega leta zavrnil tudi srbski parlament, še istega dne pa je posebni ameriški odposlanec Richard Holbrooke sporočil, da so

propadla tudi njegova pogajanja z Miloševićem. Že nekaj ur pozneje je generalni sekretar Nata Javier Solana ukazal letalske napade na ZRJ, ki so se začeli 24. marca ob 19.45 uri. Solana je torej dal ukaz za bombardiranje, oziroma je sprejel to odločitev po tistem, ko na pariških pogovorih med etničnimi Albanci na Kosovu in beograjskimi oblastni ni bilo rezultatov. Nato pa, seveda, za svojo akcijo ni imel soglasja Varnostnega sveta OZN, saj sta temu nasprotovali tako Rusija kot tudi Kitajska.

Beograd gori po enem od napadov Nata.

Napadi so se torej v Srbiji pričeli 24. marca 1999, malo po osmi uri zvečer po srednjeevropskem času. Bombe so najprej padle v beograjskem predmestju Jakovo in na letališču v Batajnici. Vlada v Beogradu je seveda še iste noči razglasila vojno stanje. Za to kampanjo bombardiranja so tako organi ZRJ, kot tudi številni tuji pravni strokovnjaki izjavili, da gre za napad na suvereno državo. Nato je za izvedbo napadov uporabljal štiri baze zračnih sil v Italiji, med njimi seveda Aviano, pa tudi tovrstne resurse v Zahodni Evropi in ZDA. Večino žive sile - vojakov so prispevale Nemčija, Francija, ZDA in Italija.

Rušili so tudi verske objekte.

Vojna Nata proti Srbiji se je končala 10. junija 1999, ko so Združeni narodi sprejeli resolucijo številka 1244. Bombardiranja so tako trajala skupaj 11 tednov, oziroma 78 dni, v njih pa je bilo po različnih ocenah ubitih med 1.200 in 2.500 ljudi. Uradni podatki sicer kažejo na višjo številko - da sta bila ubita 1.002 pripadnika Jugoslovanske armade in ministrstva za notranje zadeve (*MUP Srbije*) ter okoli 2.500 civilistov, vključno z 89-imi otroki. 10.000 ljudi je bilo ranjenih.

Mati in sin, ubita v bombardiranju.

Zaradi bombardiranja je veliko škodo utrpela tudi infrastruktura v Srbiji, zlasti poslovne stavbe, zgradbe šol, zdravstvenih zavodov in medijev ter kulturni spomeniki. Med cilji, na katere so letala odmetavala bombe, je bila seveda tudi zgradba državne televizije (*RTS*), v kateri je bilo 23. aprila 1999 ubitih 16 zaposlenih... V 78-ih dneh kampanje je bila uničena *RTS* s skoraj vsemi oddajniki, tudi TV stolp na Avali, kitajsko veleposlaništvo v Beogradu, zgradba Generalštaba Jugoslovanske armade...

Po bombardiranju v Beogradu.

Ocene se razlikujejo tudi glede materialne škode, povzročene Srbiji. Ko je Vlada Srbije zaprosila za nadomestilo škode, je bilo govora o približno 100 milijardah ameriških dolarjev, ampak G17 Plus ekonomisti verjamejo, da naj bi bila ta številka le 30 milijard *USD*.

V srbskem glavnem mestu.

Podatki *UNHCR* kažejo, da je po prihodu natovih kopenskih sil na Kosovo, več kot 230.000 Srbov in Romov iz pokrajine pred etničnim nasiljem Albancev pobegnilo v osrednjo Srbijo (Še en val nasilja in etničnega čiščenja na Kosovu je sicer potekal tudi od 17. do 19. marca 2004, ko je bilo z domov pregnanih 4.000 Srbov). Ob koncu vojne leta 1999 se je več kot 800.000 Albancev, ki so zapustili pokrajino po začetku bombardiranja, da bi se izognili nevarnosti, vrnilo na svoje domove. Proti Srbom in drugim ne-Albancem so sledili številni incidenti, med njimi ugrabitve in umori kakšnih 1.500 oseb – no, albanski viri to številko znižujejo na 500.

Mrtvi civilisti na Kosovu po napadu natovih letal.

Čeprav sem bil tiste dni na licu morije, so me še po nekaj letih prizadeli spomini ob objavah v časopisju, kot denimo, da je »vršilec dolžnosti namestnika župana Beograda Radmila Hristanovi, položil venec na grob Milice Rakić, tri leta stare, ubite v lastnem domu na Batajnici, v severnem predmestju Beograda, s kosom šrapnela.«, da se je »namestnik predsednika Milorad Perović poklonil pred spomenikom sedmih policistov in treh bolnikov, ki jih je ubila bomba, ki je prizadela klinični center in bolnišnico v Beogradu.«

Po zračnem napadu na Alksinac.

*

Na recepciji romunskega hotela pa mi torej ni preostalo nič drugega, kot da sem se vrnil v sobo, na hitro stuširal in spakiral potovalno torbo. Moj drugi del prtljage - »novinarska« torbica za na ramo z velikim fotoaparatom Conan EOS 500 N, dikatfonom, beležkami in dokumenti je bila itak vedno pripravljena na akcijo. Mihaeli sem pojasnil, da ima plačano sobo še za najmanj dva dni, in se po stopnicah spustil v recepcijo.

Takoj sem zagledal Romuna, ki je bil s svojo obleko že na daleč viden kot pripadnik nakakšne tajne službe. Ko sva se rokovala in mi je povedal, da je zadolžen za moj prevoz v Constanza, sem ga pustil malce čakati - toliko da sem za šankom bifeja kupil liter viskija in ga vtaknil na ustrezno mesto poleg fotoaparata v torbici...

Jacka Danielsa sem načel že med vožnjo v nekakšnem terencu, za katerega znamko se mi ni dalo pogledati, vsekakor pa sem vedel, da ni bila Dacia, s katerimi so se takšni in drugačni agentje romunske Securitate vozili pod Ceausescujem.

Tako enostavne procedure, kot na letališču, pa nisem bil najbrž včasih deležen niti pri vstopanju na veselice v Zgornji Savinjski. Dva vojaška policaja s Kalašnikovima sta mi na moj poskus kazanja potnega lista le prijazno pokazala naprej. Čakal me je majhen vojaški terenec, ki me je odpeljala na najudaljenejši konec letališča, kjer sem na začetku kratke poletno-pristajalne steze na svoje veliko presenečenje uzrl majcenoletalo, nekaj takšnega kot je bila Utva 75, v civilnih barvah. Podzavestno sem namreč pričakoval sivo-olivni helikopter ali kakršno koli drugo vojaško letalo. Seveda mi je takoj postalo jasno, da bi bilo v času natovih zračnih napadov iz Beograda povsem bedasto pošiljati vojaško zračno ladjo...

Na letališču v Constanzi.

Seveda pa je za krmilom sedel vojaški pilot, s katerim sva že v pogovoru med letom proti romunsko-srbski meji prišla do ugotovitve, da je bil na vojaški akademiji, seveda letalski, le leto dni pred menoj. Goran ni bil sicer nič kaj dobre volje, vsaj ne dokler ni nekajkrat potegnil iz moje steklenice...

No, takrat se seveda nisem zavedal, kaj sem zagledal, ko sva, po Goranovih informacijah, vstopila v srbski oziroma jugoslovanski zračni prostor. Ko sem skozi bočno okno, ob dviganju glave, skupaj s steklenico - zaradi skrivanja pred Natovimi letali sva letela zelo nizko, na nekaj sto metrih - »odkril« tudi nenavadno prepleteno-zamegljeno nebo, še malo prej povsem jasno nad Romunijo.

Po spominu sem prvič videl chemtraile nad Srbijo takšne, kot so bili po nekaj letih nad mestom Sibiu v Romuniji.

»Z nečim nas škropijo - takšno je povsod nad Srbijo. Že nekaj dni nismo videli sonca,« mi je pojasnil pilot, ko je opazil moje presenečenje.

»Kakšen hudič pa je to? Ali s to svinjarijo motijo vaše radarje?« Postavljal sem logična vprašanja.

Goran mi je umetno pooblašeno nebo pojasnjeval predvsem z Natovim poskusom, da bi svoja letala skril pred očmi pripadnikov jugoslovanske protiletalske obrambe, očitno pa o tem ni bil povsem prepričan, saj je takoj priznal, da to nima nobenega smisla, ker zaradi teh oblakov njihovi radarji prav dobro delujejo.

No, sam sem ga spomnil, da je proti koncu druge svetovne vojne nemška Luftwafe stresala iz letal drobcene aluminijaste lističe z namenom, da bi zamotila angleške radarje, a je vse vendarle ostalo nedorečeno...

Se mi je pa zdelo, da prijeten let ni trajal niti dve uri, ko sem že stal na asfaltu letališča v Surčinu in se zaskrbljeno oziral v štrnaste oblake. Pa ni bilo nikakršnega časa za tako pomembne stvari kot so chemtrails – takrat jih, seveda,

še nisem umel. Na vojaškem delu terminala me je namreč pričakal Vučko v bojni uniformi. Bil me je vesel, tako kot jaz njega.

Aerodrom Nikola Tesla v Surčinu pri Beogradu.

Pojasnil mi je, da bova s helikopterjem takoj poletela naprej, le preobleči bi se še moral. Po njegovem bi bilo namreč najboljšje, če bi navlekel nase vojaško uniformo in tako lažje »dokumentiral« pomemben dogodek. Sam sem sicer negodoval, ko sem moral svoje leviske in srajco žrtvovati za uniformo kopenske vojske z oznakami majorja. No ja, moral bi biti kar zadovoljen, saj se je sicer moja vojaška kariera ustavila pri činu poročnika, čeravno je tudi res, da bi bil, če bi ostal v vojski, vsaj že podpolkovnik, tako kot Vučko...

Prijatelj pa je, medtem ko sem se preoblačil v majhni pisarni, končno povedal, kaj se je v Srbiji zgodilo tako pomembnega dan pred tem, torej 27. marca 1999, točno ob 20.42 uri.

»Anci, včeraj smo sestrelili nevidni ameriški lovec - bombnik F-117A, ki je bil sredi akcije bomardiranja...«

»A me imaš za norca?« Vpadel sem v besedo, saj mu resnično nisem verjel, in takoj postavil trenutno edino smiselno vprašanje:

»Kje pa?«

»V bližini vasi Budjanovci v Vojvodini! Zdaj greva tja.«

Bilo je res – ostanki F-117A.

Kot sem kmalu uvidel na terenu, je bila to čista resnica, ki je zrušila mit o nesestreljivem ameriškem F-117A, ki si je pridobil tudi avreolo »nevidnega« v številnih akcijah v Libanonu, Panami, Iraku in drugod. Na vojvodinski blatni njivi so namreč resnično ležali raztreseni veliki kosi Nočnega sokola, ki si je pridobil izjemen ugled zlasti v bojnih poletih nad Irakom v Zalivski vojni leta 1991, ko je, po objavljenih podatkih, 1.270- krat preletel neodkrit nad iraškimi radarji v 39-ih bojnih misijah.

Nič kaj lepo na pogled od blizu...

»Nesestreljivo« letalo je sicer v dolžino merilo 20,3 metra, visoko je bilo 3,8 metra, razponon kril pa je znašal 13,3 metra. Njegova maksimalna visoka nadzvočna hitrost je dosegala 0,9 maha. F-117A je bil opremljen z dvema "General Electric F404" turbo motorjema in štiri-stopenjsko kontrolo leta, nosil je različno oborožitev ter premogel sodoben navigacijski sistem, integriran v digitalni panel v kabini, ki je okrepil učinkovitost misij. Cena tega letala, za namen - lovca, ki ga je med leti 1982 in 1990 izdelovala ameriška tovarna "Lockhead, je znašala 45 milijonov dolarjev.

"Nevidni" je spominjal na brušen dimanat.

F-117A je bil skonstruiran v obliki brušenega diamanta, kar je sicer neobičajno za letala za tovrstne namene, a v ameriški vojaški terminologiji je dobil naziv "stealth", kar lahko prevedemo „kradoma“, "pritajeno" ali "nevidno«. Nočni sokol je predstavljal simbol moči zaradi sodobne tehnologije, s katero je bil opremljen, in ki mu je omogočala, da je bil „neviden“ za vse radarske sisteme. Letala tega tipa so bila zasnovana z ostrim robovi, ki predstavljajo skupino krivulj od katerih se odbijaju radarski signali. Da teh letal ni bilo mogoče registrirati na radarjih, so svoje doprinesli tudi specialni kompozitni materiali, ki so »vpijali« signale. Sicer pa se je s proceduro pred bojnim letom F-117A natančno določalo lokacije sovražnih radarjev in vpisovalo v kompjuter z imenom "Elvira, gospodarica noči", katera je potem določila potek leta.

Srbom pa je torej očitno uspelo pretentati Elviro. *»Tri noči pred usodnim letom nesrečnega F-117A, so letala 'stealth' letela po praktično isti poti. Srbi so vsak dan premikali radarje in jih vključevali samo za kratek čas, le toliko, kolikor je bilo potrebno, da so posneli poti letal, ki so prihajala, ne pa dovolj dolgo, da bi jih odkrilo Natovo letalo za detekcijo,«* je pisal newyorški Newsweek šele julija 1999. Ta revija je tudi navedla, da se je četrte noči, medtem ko je F-117A odmetaval bombe na cilje nedaleč od Beograda, na srbskih radarjih začela »svetlikati« odprtina za izmetavanje projektilov, nakar so Srbi izstrelili dve rakete tipa »Neva« in cilj tudi zadeli.

Rušenje mita o "nevidnem" je izvedel 3. divizion 250. brigade protiletalske obrambe. Letalo je sestrelil predvsem po zaslugi sposobnosti lastne enote, dobri

tehnik in majhni tehnični inovaciji. Brigadi je poveljeval polkovnik Zoltan Dani.

Brez besed.

To, kar sem videl na tisti velikanski blatni njivi, ni bilo lepo, me pa vendarle ni preveč prizadelo, saj mi je Vučko povedal, da je pilot sestrelitev preživel. Sem pač tiste vrste človek, ki uničenja, razen lastnega, ne gleda rad pogosto. Razbiti letalski deli so bili raztreseni na precej velikem območju, ki ga je sicer zastražila vojska, a očitno ni niti poskušala preprečiti navala domačinov. Ljudi je bilo zlasti ob večjih delih letala kot muh, na celotni njivi pa brzčas toliko, kot na Ljubnem ob Savinji ob tradicionalnem Flosarskem balu vsako prvo nedeljo v avgustu. Med njimi so veselo krožile steklenice z domačo rakijo, ki pa sem jih, med hitrim fotografiranjem vojvodinskega dogodka, prijateljsko zavračal. To sem počel zaradi enostavnega razloga: tozadeven šnops namreč za moj okus vsebuje znatno premalo alkohola, da bi se ga splačalo piti. Od rakije tako nimaš nič drugega kot pokvarjen želodec. Vedel pa tudi sem, da bom dan solidno zaključil v Beogradu.

Ostanki Nočnega sokola so bili nekaterim povod za veselje.

Po poletu nazaj v srbsko prestolnico sem dal razviti dva-tri filme in potelefoniral na Reuter in še kam. Naslednjega dne sem imel namen kaj malega napisati in odposlati skupaj s fotografijami. Tistega dne pa so me čakale le še osnovne stvari. Tako se nisem tam nekje do petih zjutraj niti premaknil iz nočnega bara Hotela Slavija, v katerem mi je Vojska Jugoslavije rezervirala sobo.

Hotel Slavija.

Ne spomnim se, da bi slišal kakšno sireno ali eksplozijo bombe. Tako nekako v preblisku pa se zavedam le tega, da me je v postelji moje sobe, kamor sem se primajal praktično do nezavesti pijan, pričakala rosno mlada črnolaska in pozdravila: »*Dobro jutro, družo majore!*« Bil sem namreč še vedno v uniformi, še danes pa me čudi, da je poznala čine...

*

Sam sicer nisem bil nikoli poseben ljubitelj letal (sploh pa ne od takrat, ko so začela pršiti chemtraile), a sem tudi pozneje z enim očesom spremljal vse, kar je imelo povezavo s tistimi velikimi smetmi, ki sem jih takrat fotografiral v Vojvodini. In tako sem odkril marsikaj zanimivega...

Kitajski »nevidni« J-20.

Ko so pred nekaj leti Kitajci promovirali svoje prvo stealth letalo J-20, z zmanjšanim radarskim odbojem, se je v zahodnem tisku špekuliralo, da je bila ta zračna ladja izdelana tudi na osnovi delov F-117A, ki je bil sestreljen nad Srbijo. Seveda je bilo, sicer s kar precejšnjim zaostankom, pisano tudi o tem, a širši javnosti je ostalo neznano, kako se je Vojska Jugoslavije, opremljena s tehniko starejših generacij, pripravljala za sestrelitev »stealth« letala.

Nekje sem malce pozneje prebral, da je upokojeni polkovnik dr. Vladimir Nešković, od leta 1992 do 1998 načelnik Centra za poveljniško-informacijske sisteme Generalštaba VJ, ki je vojno leta 1999 preživel v *Komandi RV i PVO*, izjavil da je VJ, odkar je bil F-117A uporabljen v bojnih akcijah v toku operacije »Puščavski vihar« v Iraku leta 1991, namenila pozornost tudi temu letalu.

»Videli« so ga zgolj Srbi.

"Ko smo razmatrali možnosti PVO, smo najprej analizirali hitrost leta F-117A, nakar smo zaključili, da premorejo rakete naših zastarelih sistemov »Kub« in »Neva« zadostno hitrost, da dohitijo in uničijo to letalo,« je torej za nek medij dejal polkovnik Nešković.

Zatem so analizirali plafon leta letala in ugotovili, da lahko rakete tega tipa dosežejo tudi večjo višino, kar je pomenilo, da bi lahko F-117A uničile v celem višinskem razponu njegovega delovanja. Toda, vojaški strokovnjaki niso mogli ugotoviti, ali bi, oziroma na kakšni razdalji, lahko radarji odkrili letalo, da bi ga lahko namerilni radarji »zajeli« in spremljali ter tako omogočili zadetek raket. Niti ni bila znana zmanjšana radarska odbojna površina letala, oziroma v kolikšni meri je to zares radarsko nevidno. Rešitev tega problema pa so Srbom dali sami Američani, ko so v enem izmed svojih strokovnih časopisov objavili doseženo stopnjo zmanjšanja radarske refleksne površine F-117A in to prikazali celo grafično.

Na osnovi tega je bilo zaključeno, da lahko z ustreznimi proračuni opazovalni in namerilni radarji VJ odkrijejo in zajamejo F-117A na razdaljah, zadostnih za uspešno sestrelitev, pod pogojem, seveda, da se bojne aktivnosti na sistemih izvajajo hitro in točno.

In kot je poudaril Nešković: *"Ta zaključek je bil predstavljen na Posvetu o uničevanju ciljev v zračnem prostoru«, ki je potekal 10. septembra 1998 v Komandi RV i PVO pod poveljstvom generala Ljubiše Veličkovića. Kmalu zatem so bili gojenci četrtega letnika Vojaške akedemije KoV smeri PVO usposobljeni, kako preračunavati domet in plafon za odkrivanje »stealth« letal za vse opazovalne radarje v PVO. Torej, vspešno s pripravami Nata za napad na našo državo z »nevidnimi« letali, so bile v naši vojski v okvirih skromnih trazpoložljivih možnosti vršene priprave in urjenje za obrambo pred napadi F-117A.«*

No, sam nisem bil presenečen, da so v pripravah angažirali gojence VA KoV PVO, sem pa vendarle malce skeptičen, da bi zadevo pravilno preračunali. Kajti, dvomim, da so imeli v svoji sredi takšnega matematičnega genija kot je moj sošolec Andrej Horvat, ki je zapustil JLA že leta 1987 v četrtem letniku Vojaške akademije KoV smer PVO, zdaj pa je, brzčas že z dvema doktoratoma, profesor na Oxfodu. Če ni, je pa njegov soimenjak...

Tehnično razumevanje "problema", ob izurjenosti in hrabrosti pripadnikov 3. divizionu 250. raketne brigade PVO (ki so 2. maja 1999 že sklatili tudi i F-16), ki mu je poveljeval polkovnik Zoltan Dani, je omogočilo uspešno delovanje sistema "Neva". Danijev namestnik podpolkovnik Djordje Aničić je pozneje napisal knjigo "Smena - ratni dnevnik", na njeni osnovi pa je polkovnik Nešković izdelal mapo sestrelitve F-117A, ki omogoča tudi vizualni ogled tega podviga. Po vojni so se s tehničnimi porobnostmi sestrelitve »nevidnega«, ki je bil pred nekaj leti potegnjen iz uporabe, seznanili tudi Američani. Tako v zgodovini ostaja podatek, da je bilo to letalo projektirano v času hladne vojne, uporabljeno v vojnah v Panami, Iraku in v bivši Jugoslaviji, sestreljeno pa je bilo zgolj nad Srbijo.

Dahle Zelko in Zoltan Dani pred ostankom »nevidnega«.

Na internetu sem sicer iz zapisa Blic-a, z dne 18. 10. 2011, izvedel tudi za zanimivo srečanje med poveljnikom, ki je sestrelil »nevidnega« in sestreljenim ameriškim pilotom.

Zoltan Dani zdaj z ženo in tremi otroci živi v vasi Skorenovac pri Kovinu, kjer ima pekarno. Leta 2007 je o njem režiser Željko Mirović posnel film z naslovom »21 sekund«, v katerem je tudi scena, v kateri Danijev starejši sin Atila poziva, naj gledalci pogledajo tudi izjavo ameriškega pilota Zelka, ki jo je sam snel z interneta. V njej pilot govori o tem, kako mu je bilo, ko so ga sestrelili nad Jugoslavijo. Dani se spominja, da ga je takrat sin spontano vprašal, kaj bi dejal Zelku, če bi se kdaj slučajno srečala. *»Odgovoril sem mu, da ne bi imel nič proti, saj sva bila oba profesionalca in sva izvajala naloge, katere so pred naju postavljali predpostavljeni, in da bi ga povabil na pijačo,«* se je po Blicu spominjal Dani.

V tem trenutku se je Mitroviću utrnila ideja, da se to srečanje tudi udejani, in začel delati na filmu »Drugo srečanje«. Najprej je bil med strelcem in sestreljenim vzpostavljen kontakt prek interneta. Dani in Zelko sta si izmenjala tudi nekaj pisem, posvečenim v glavnem njunima družinama ter vsakodnevnim problemom in težavam.

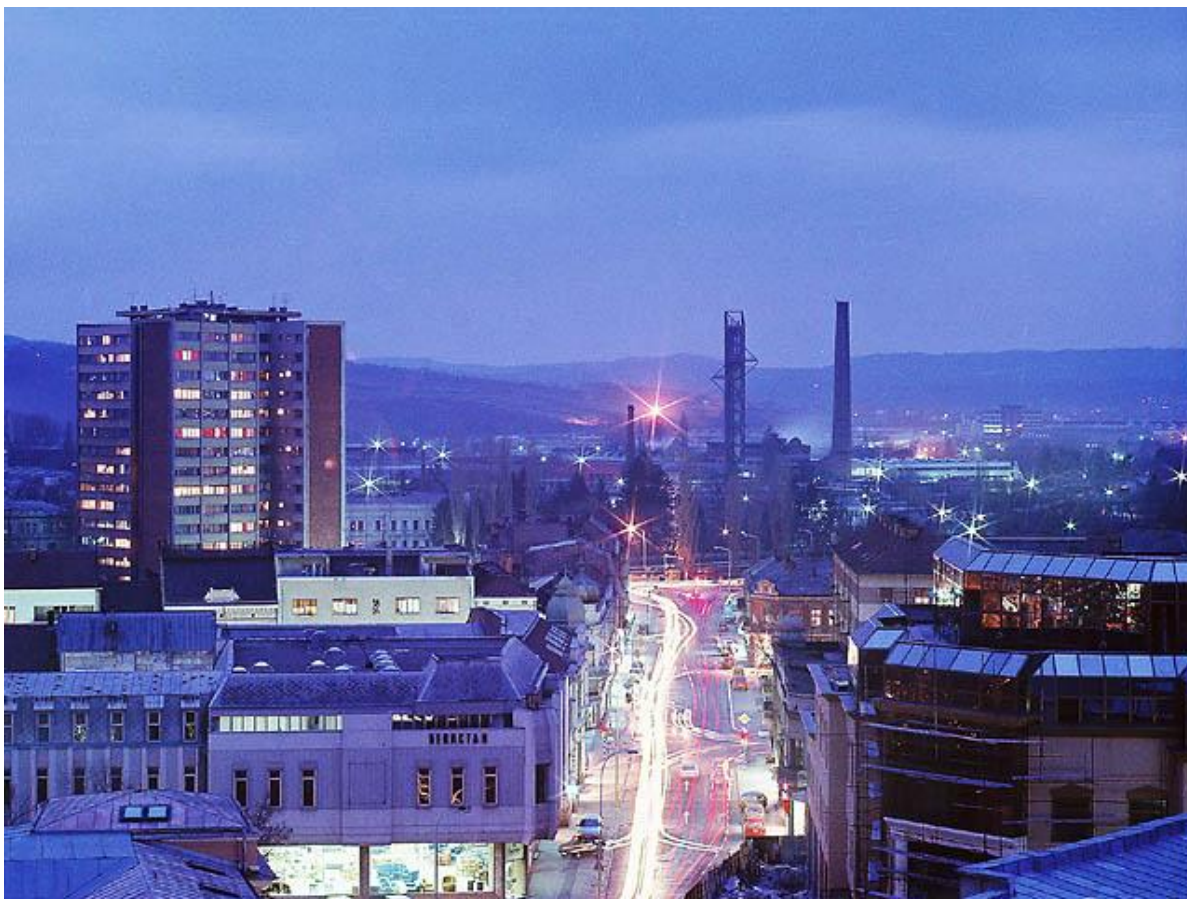
Kot sem prebral na internetu, se je Dani na vprašanje o njunem prvem srečanju nasmehnil: *»Najino prvo srečanje je bilo v Budjanovcih, drugo pa se je dogodilo, po ideji režiserja filma, v moji pekarni v Skorenovcu. Občutek je bil nevsakdanji, zelo neobičajen, istočasno pa tudi, kot da gre za navadno srečanje s sosedom. V toku najinega dopisovanja in priprav na srečanje, se je postopno*

izgrajeval občutek, da bo to nekaj posebnega, tako za Zelka kot zame. Najin odnos je sicer zdaj nepolitičen in povsem človeški. Niti trenutek nisem bil v dilemi, ali naj se sploh srečam z Zelkom. Povsem sem prepričan o tem, da se je zmeraj bolje družiti in pogovarjati o osnovnih vrednotah družine in družbe, kot se vojskovati. Ali vi ne mislite tako?»

Kot sem ugotovil sam, so se po vesti o tem nevsakdanjem srečanju, na internetnih forumih razživele diskusije v diapazonu od popolnega odobravanja te poteze do ekstremnih stališč in obsojanj.

Zoltan Dani, vojak v penziji, pa je o tem dejal: »Negativni komentarji bodo prihajali od ljudi z negativno energijo, katerih iz te pozicije ne bo mogel nihče premakniti. Vspodbudno pa je, da nas je več takšnih, ki razmišljajo in postopajo v smislu pozitivnih vrednot človeštva. Najin odnos se je razvil od neznanih sovražnikov na samem začetku do, kot lahko rečem, znanih družinskih prijateljev. Resnično sva postala prijatelja, ki se vsak dan srečata na internetu in izmenjata mišljenja o raznih običajnih temah. Želim, da tako svetu skupaj pošiljeva sporočilo, da je mir med narodi in državama vreden največ, in da je bolje širiti iskrene prijateljske odnose, kot pa vojno hujskanje. Zelko in jaz sva bila v tisti vojni vojaka, po njej pa človeka, ki se borita za mir. Ko nekdo doživi vojno in njene strahote, razume njeno nesmiselnost. Ko ta mine, je najprej srečen, ker je preživel, nato pa si zaželi, da se ta nikomur nikoli več ne dogodi. Ta film naj prenese ravno takšno sporočilo.«

Nekje sem odkril tudi zanimivost, da je bilo tudi prvo sestreljeno letalo v zgodovini vojaškega letalstva delo Srba Radoja Ljutovca. 30. septembra 1915 je namreč z artilerijskega položaja v okolici Kragujevca sestrelil avstoogrsko letalo Daimler, ki je nato strmoglavilo v centru mesta, ravno pred zgradbo, v kateri se je nahajal štab srbskega vrhovnega poveljstva. Po čestitkah je Ljutovcu njegov komandir posodil konja, s katerim je nato odjahal v mesto in do sestreljenega letala. Skupaj z letalom sta gorela tudi telesa sovražnih pilotov, kapitana von Scheferja in oficirskega pripravnika Otona Krischa. Ljutovac jima je salutiral. Pozneje je bil odlikovan s Karadjordejevo zvezdo in povišan v čin kaplarja. Pripadniki srbskih artilerijsko- raketnih enot *PVO* pa še zdaj 30. september obeležujejo kot spomin na prvo sestrelitev sovražnega letala.

Kragujevac danes.

No, ob sedmih letih osorej, ko je letalstvo Nata, prvenstveno z ameriškimi letali, tekom 78 dni bombardiralo Srbijo in Črno Goro, in ko so Natove kopenske sile v maju 1999 vkorakale na ozemlje Kosova, so lahko Srbi na svojem nebu znova videli ameriška bojna letala F-16. Še pred to vestjo dneva, ki je marsikoga razburila, je srbsko obrambno ministrstvo potrdilo, da bosta konec tistega tedna v glavni bazi vojaškega letalstva na Batajnici pristala dva ameriška lovca-bombnika F-16 iz sestava 555. eskadrilje, stacionirane v Avianu, iz baze torej, iz katere so, znano, tekom vojn na Hvaškem, v BiH in na Kosovo poletala vojna letala, ki so spuščala na tone in tone bomb na srbske cilje. F-16 iz te enote je bil 2. maja 1999 sestreljen blizu Šabca, njegov rep in motor pa sta zdaj razstavljeni v muzeju letalstva na mednarodnem letališču Nikola Tesla v Surčinu pri Beogradu. Srbski mediji so že pred samim dogodkom trdili, da bo šlo za zgodovinski obisk ameriškega vojaškega letalstva (*USAF*), saj bo prvič katero izmed ameriških bojnih letal pristalo na kakšnem srbskem vojaškem letališču. Ta obisk je bil organiziran kot del procesa pospeševanja vojaškega sodelovanja med Srbijo in ZDA.

Ostanki ameriškega F-16 v Surčinu.

Zeki je imel srečo in preživel, te pa ni premoglo kar nekaj srbskih pilotov, ki so bili sestreljeni v Natovi zračni kampaniji leta 1999, kot denimo Zoran Radosavljević. Sestreljen je bil v Migu 29 na vojaški nalogi 26. marca nad Loznicu. Njegovo telo, pripeto na letalski sedež, so zvečer istega dne našli otroci na hribu blizu Bijeljine. Trup sestreljenega letala je bil na livadi, prednji del na sosednjem hribu, kljun pa na bližji planini. Dečki so si izposodili lestev in odejo od stare ženice, zavili telo pilota in ga odnesli do vojakov Republike Srbske, ki so ga nato prenesli v bolnico v Loznici. Kmalu zatem so se na mestu padca znašli ameriški vojaki in maltretirali domačine, naj povedo, kje je pilotovo truplo. Le zahvaljujoč hrabrim dečkom lahko zdaj pilotova mama Rada vsak dan hodi na sinov grob na beograjskem pokopališču Lešće. Ta njen mlad fant, rojen leta 1965 v Prištini, je mami na rotenje, naj ne leti v smrt odgovoril : »Moram, mama! Kaj pa je mož, ki izgubi domovino?«

Zoran Radosavljević, mož, ki ni želel izgubiti domovine.

Tudi ni odveč vedeti, da je Radosavljević sicer končal vojaško akademijo in prometno fakulteto. Magistriral je s temo satelitske navigacije in pripravljaj doktorat. Bil je predsednik jadralnega kluba “Polaris”, ki je v tistem času veljal za beograjski klub z najmasovnejšim članstvom. Ime Zorana Radosavljevića danes nosi glavna ulica v Batajnici, jadralni klub v Nišu, ki ga je je osnoval njegov prijatelj, pa tudi najštevilčnejša regata, ki se odvija vsako prvo nedeljo v septembru v Črnogorskem primorju. Svetovna srbska skupnost je Radosavljevića razglasila za viteza z izjemnimi zaslugami za dobrobit celotnega srbskega naroda.

Razbitine Radosavljevičevega Miga.

V zraku je izgubil življenje tudi Radosavljevičev poveljnik podpolkovnik Milenko Pavlović, rojen leta 1959. Umrl je v boju z Natovo eskadriljo nad Valjevimi 4. maja 1999. Bombardiranje ZRJ ga je znašlo na dolžnosti poveljnika 245. lovskega polka, s sedežem v Stari Pazovi, za katerega je bil v tistem času značilen izjemno nizek nivo vzdrževanja tehnike. Že do 4. maja je izgubil nekaj letal zaradi različnih okvar, običajno takoj po poletanju, večini pilotov pa se je uspelo rešiti.

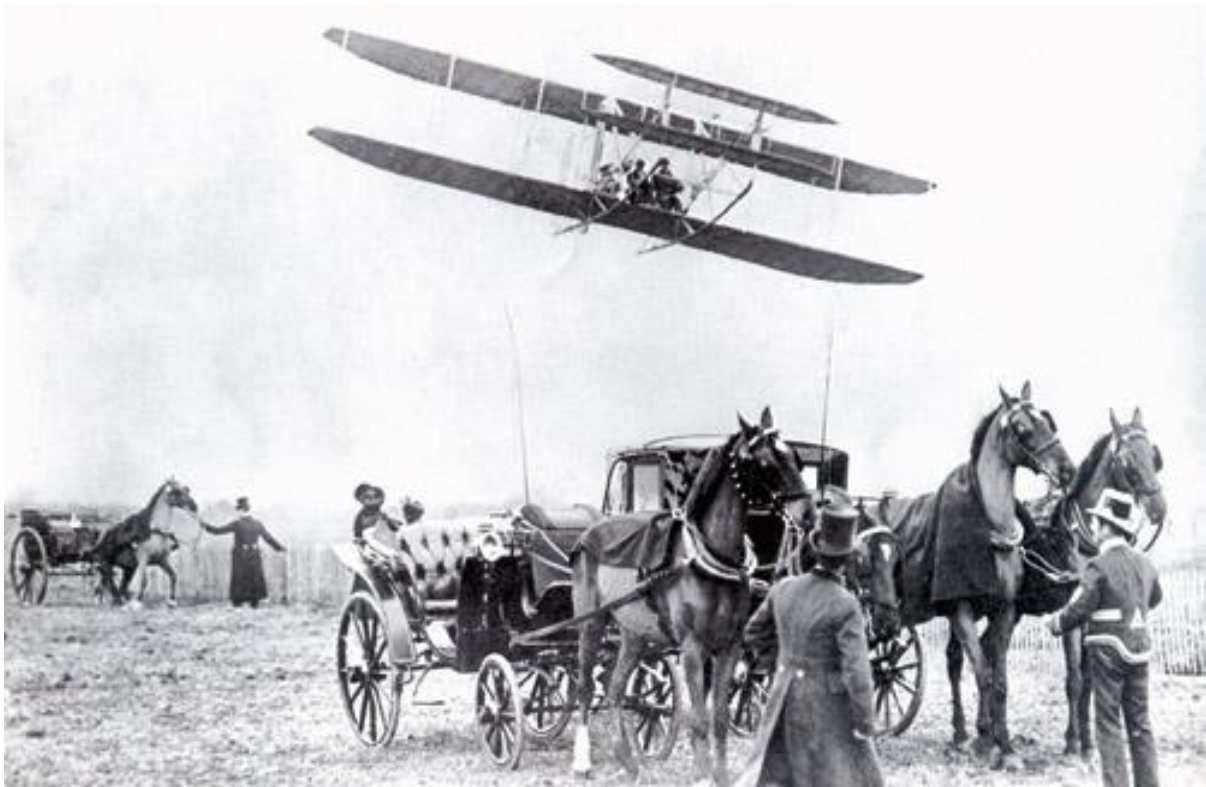
Milenko Pavlović.

Takrat, 4. maja, je bila okrog poldneva opažena večja skupina Natovih letal, ki so letela v smeri Valjeva, v glavnem pa so bili njihovi cilji tovarna municije Krušik in vojaška skladišča v vasi Pričević. Nalogo, naj poleti v zrak, je sicer dobil eden izmed mlajših pilotov, a je podpolkovnik Pavlović po telefonu ukazal, da naj ostane na tleh, in namesto njega s svojim Migom 29 poletel sam. Kmalu se je znašel nad Valjevimi, a se mu je že takoj po poletu pokvaril generator izmeničnega toka, tako da je letalo ostalo brez radarja. Kljub temu se je Pavlović podal v nepravičen boj s 16-imi Natovimi letali. S smelim nastopom mu jih je uspelo znesti in celo pognati v beg, a je bil okrog 12.45 ure zadet s tremi raketami, izstreljenimi iz nizozemskih F-16, ki so se nahajali zahodno nad Tuzlo in jih brez radarja ni mogel zaznati. Pavlović je umrl že v zraku, ostanki letala pa so padli v vasi Petnuica. Pokopali so ga 6. maja v njegovi rodni vasi.

V Gornjem Crniljevu pri Valjevu pa zdaj stoji spominski kompleks, ki med drugim zajema spominski vodnjak s ploščama, posvečenima pilotoma Pavloviću

in Aleksandru Stefanoviču, ki je umrl že leta 1991 pri Tovarniku, ter vojakom, padlim v vojnah v letih od 1912 do 1918. V obeležje je vgrajeno tudi krilo Pavlovičevega Miga. Radiotelevizija Srbije je o življenju in smrti Milenka Pavlovića posnela dokumentarni film z naslovom "Let v smrt", ki je bil premierno predstavljen 24. marca 2006, torej ob osemletnici začetka Natove agresije. Fotografija tega hrabrega pilota s čelado pa je leta 2008 postala logo modne kampanije "Heroj" (*Hero*).

Nekje pa sem sicer izbrskal, da je bil prvi Srb, ki je letel z letalom ravno Aleksander Karadjordjevič. V času njegovega obiska v Franciji od 5. do 27. aprila 2010, je, takrat še kot princ in prestolonaslednik Srbije, pozneje seveda kralj Jugoslavije, letel z letalom Flayer 1, čigar licenco za proizvodnjo je francoska vlada kupila od bratov Wright. Takrat je namreč sprejel ponudbo enega izmed najbolj poznanih letalcev tistega časa grofa de Lamberta, in sta poletela na letališču Vila Cubles pri Parizu. Grofa, ki je bil znan po prvem letu okrog Eiflovega stolpa, je princ sicer poznal že od prej. 15. ali 16. aprila 1910 sta se tako odpeljala s kočijo na letališče, oddaljeno kakšne tri kilometre od Versaillesa, kjer ju je čakal znani dvokrilec, ki ni imel koles, ampak je poletal s smučkama, s pomočjo katapulte. Letalca sta sedela eden poleg drugega, krmila pa so bila ločena. Čeprav je krog, ki sta ga napravila v zraku, znašal komaj nekaj kilometrov, je bilo dovolj, da je princ občutil draž letenja. Ta dogodek je bil deležen velikega zanimanja v takratnem evropskem tisku. Poleg ostalih je denimo Wiener Bilder v št. 19 z dne 11. maja 1910 objavil tekst pod naslovom "Prestolonaslednik Srbije v aeroplanu".

Grof in prestolonaslednik Srbije pri poletanju v Vila Cubleu.

Prestolonaslednik je zabeležil še en zgodovinski let – 9. avgusta 1915, v drugem letu prve svetovne vojne, ko je kot vrhovni komandant srbske vojske poletel s kapitanom Luisom Polanom iz francoske aeroplanske eskadrilje z ducatom letal. Ta je bila napotena v Srbijo kot zavezniška pomoč po zmagah srbske vojske na Ceru in Kolubari. Aleksander je pozneje kot kralj dajal veliko podporo, tako vojaškemu kot civilnemu letalstvu v svoji državi. Še večjo skrb za vojaško letalstvo SFRJ bi brzčas lahko pripisali maršalu Titu...

Super galeb G-4.

Tako nisem bil presenečan, ko sem kmalu po objavi na internetu v oktobru 2010 prebral članek, objavljen v srbski reviji Zmaj, ki je izšla že 24. marca 2007:

»Tajna akcija srbskih letal G-4 u vojni proti Natu

„Zvezde” so odletele v legendo

Hag in usode generalov iz Srbije so razlog molku o akcijah, do katerih je imel Beograd mednarodno pravico, naši piloti pa pravico do ponosa.

Točno mesec dni po začetku agresije in bombardiranja leta 1999 se je NATO znašel pred veliko proslavo ob 50-letnici obstoja in še pred večjim izzivom, kaj ukreniti v vojni proti Jugoslaviji. Ali pojačati bombardiranje tudi za ceno novih civilnih žrtev in škode, kar se mu je medijsko vračalo kot bumerang, ali izvesti kopensko ofenzivo, pri čemer predvsem izkoristiti Osvobodilno vojsko Kosova (OVK) v vlogi pehote?

V Washingtonu so se oglašali zvonovi in tolmačenja, da je vse, razen totalne zmage, pravzaprav totalen poraz za Zahod. Kajti, udarci iz zraka niso zlomili hrbtenice jugoslovanske vojske, njene in morale naroda, ki je ostala visoka in vse združevala v želji po odporu.

Mišljenja zahodnih analitikov, da bo dovolj le nekajdnevno bombardiranje, pa bo Beograd pokleknil, so se izkazala za napačna. Jugoslavija se ni obnašala tako, kot je pričakoval Nato – ni se vdala po nekaj dneh. Na hitro iscenirani scenarij se je realiziral z neverjetnimi kontra učinki. Nato je interveniral, da bi, domnevno, preprečil humanitarno tragedijo, jo je pa sam razširil in pospešil. Interveniral je, da bi preprečil, da bi kriza destabilizirala tudi druge države, a ta se je medtem razširila tudi na Makedonijo z neznanimi posledicami po vprašanju statusa Kosmeta. Tako bi lahko bila v prvi postmoderni vojni konfuzija zabavna, če ne bi bila tudi krvava.

Mirovnika Černomirdina bi skoraj po nesreči sestrelili Jugoslovani.

Viktor Černomirdin je 22. aprila 1999 prišel u Beograd zaradi poskusa iskanja rešitve in nekakšnega kompromisa za zaustavitev vojne. Tega dne je jugoslovanska PVO dobila strikten ukaz, naj ne deluje ravno zaradi letala ruskega parlamentarca in mogoče napake. To je Nato takoj izkoristil, tako da je en ameriški lovec-bombnik F-16 letel vse od madžarske meje do Beograda v

radarski senci civilnega Čerdomirdinovega letala, nakar je odvrigel skoraj tritonsko tonu na podzemeljski objekt Straževica. Vojno lokavstvo ali kršitev mednarodnega vojnega prava? Ko so izvedeli, da jih je ameriški F-16 izkoristil kot ščit za prihod v Beograd, so ruski piloti pri odhodu Černomirdinov o letalo usmerili po povsem drugačnem koridorju, tja, kjer ni bilo predvideno, tako da se je naenkrat znašlo nad položajem neke pehotno-artilerijske enote v Sremu. S tal je bil na neznano in nenajavljeno letalo odprt strahovit ogenj, celo iz pušk in pištol. Na srečo letalo, ki je takoj povečalo višino, ni bilo zadeto.

Aerodrom Rinas pri Tirani.

Samo tri dni pozneje so piloti na letališču Golubovci pri Podgorici vlekli karte za supertajno odpravo, brez vednosti in odobritve poveljstva v Beogradu: napad na letališče Rinas pri Tirani v Albaniji. Na tem aerodromu je bila nameščena ameriška bojna skupina „Sokol” s 24-imi helikopterji tipa „Apache”, kot tudi deli 82. padalske divizije iz Fort Bragga v Severni Karolini. Nato je ob zgodnji zori 26. aprila v akcijo poletelo šest letal jugoslovanskega vojaškega letalstva G-4 „Super-galeb”, sicer iz sestave akrobatske skupine „Leteće zvezde”. Nizko letečim na samo treh metrih iznad morskih valov - da bi se skrila pred radarji, je

bilo jugoslovanskim letalom dovolj manj kot 20 minut, da so prispela do ciljev v rejonu letališča Rinas. Ker so priletela iz smeri vzhajajočega sonca, so bila težavna tudi za vizualno odkrivanje. Najprej so z raketami in bombami napadla tabor za urjenje teroristov OVK pri letališču, nato pa so letala G-4 streljala na ameriške helikopterje na tleh. Uničeno je bilo devet Apačev, medtem ko so bili še trije resno poškodovani.

Uničeni ameriški AH-64 v Albaniji.

Istega dne je italijanska državna televizija samo enkrat poročala o napadu na letališče Rinas, nato pa je bila vest sneta. Ruska agencija Itar-Tas je objavila, da je bil aerodrom Rinas zaprt za promet 26. aprila in nekaj dni zatem, da italijanski minister za notranje zadeve ni poletel s tega letališča po končanem obisku v Tirani, in da se prva vest o izgubi enega ameriškega Apača na "rutinskem poletu" pokriva ravno s tem datumom. Tudi albanska delegacija, ki se je tega dne vračala s sestanka Sveta Evrope v Strassbourghu, ni pristala na aerodromu Rinas, ampak v Valonu.

Na brifingu za novinarje v Bruslju je v teh dneh italijanski brigadni letalski general Giuseppe Marani, eden izmed portparolov Nata, zelo pohvalno govoril o jugoslovanskih pilotih letal G-4.

Dan po akciji na aerodromu Rinas, 27. aprila 1999, je Nato v treh valovih močno bombardiral letališče Golubovci, pri čemer so posebej merili na podzemeljski objekt Tuzi, v katerem so bila nameščena letala G-4 iz skupine „Leteče zvezde“. Objekt je bil tako uničen kot tudi vsa letala v njem. Eden izmed jugoslovanskih pilotov je v teh dneh, ob podelitvi vojaškega odlikovanja, dejal, da ga prejema za uspeh v tajni akciji.

Vojaški in civilni aerodrom Golubovci pri Podgorici.

Od takrat je preteklo dosti dni. Jugoslavija je imela po mednarodnem pravu polno pravico za napad na tiste države, ki so svoje ozemlje ali zračni prostor posodile za vršenje agresije nanjo. Vseeno jugoslovanski piloti o akciji na letališču Rinas ne želijo govoriti. Hag in vse tisto, kar se je dogodilo z generali iz Srbije, namreč določajo vsa poznejša obnašanja. Torej, kar tiče pilotov in njihovega ponosa, se ta zgodba ni nikoli dogodila. Vsaj uradno ne. Neuradno pa so "Leteče zvezde" odletele v legendo...

Miroslav Lazanski

Galebi so leteli še bolj mojstrsko.

Tam nekje po 24. marcu 2009, ko je minevalo deset let od začetka letalskih napadov Nata na takratno Zvezno republiko Jugoslavijo, z namenom, da bi jo prisilili k umiku vojske in policije s Kosova, pa sem nekje na internetu tudi izbrskal, da srbsko vojaško letalstvo in protiletalska obramba v tistem trenutku nista bila sposobna obraniti neba nad to državo. Srbi bržčas nimajo več niti opreme, da bi, če bi jim denimo predlagal Blaž Babič, sestrelili sovražna chemtrail-letala, ki jih je polno srbsko nebo, je pa k sreči tamkajšnja civilna iniciativa močnejša, kot v kateri koli drugi evropski državi, katere prebivalce pobijajo s chemtraili.

Jugoslovanska protiletalska obramba proti Natu ni bila nemočna, proti chemtrailom pa je.

Seveda pa, ob poznavanju bogatih letalskih in protiletalskih srbskih izkušnjah, pravzaprav sploh nisem bil presenečen, ko sem ugotovil, da v boju proti chemtrailom, v primerjavi s Slovenci in ostalimi domnevno razvitejšimi Evropejci, prednjačijo ravno - Srbi. V potrditev temu sem namreč na internetu našel članek z dne 16. avgusta 2011, z naslednjo vsebino:

„Afera „Chemtrails“ : Odkrili bomo, kdo nas zastruplja!

Pričela se je preiskava zaradi zapraševanja s kemijskimi sredstvi iz letal

Po pisanju Kurirja o pojavu belih lepljivih niti po tleh, ki so prestrašila someščane, je na pobudo Nikole Aleksića, direktorja Ekološkega združenja Novi Sad, Prvo temeljno javno tožilstvo v Beogradu sprožilo preiskavo „zaradi obtožb za genocid s pršenjem kemičnih substanc iz neoznačenih letal“.

Nikola Aleksić - v Novem Sadu se je boj že obrestoval!

„Pozivamo vse zavedne in odgovorne ljudi, da posredujejo svoje fotografije, video-zapise in zbrane pajčevinaste niti, izvržene iz letal, na naslov Savska 17, na ime javnega tožilca Nebojše Obradovića, ki vodi preiskavo. Ob fotografijah, video-posnetkih in materialnih dokazih, je potrebno navesti točno lokacijo in čas, ko je bil napravljen posnetek ali video zapis, oziroma najdene niti, ter osebne podatke aviorja posnetka, oziroma pošiljatelja dokaznega materiala,“ je dejal Nikola Aleksić, ki opozarja meščane, naj pajčevinastih niti ne zbirajo z golimi rokami, ampak z vejico ali palico, ter da jih spravijo v prozorno posodo ali steklenico, pri čemer naj pazijo, da ne bodo zamazali zunanje strani posode. „Pri pošiljanju s pošto javnemu tožilcu je potrebno stekleno posodo dobro izolirati in zavarovati, da bi se pri transportu ne zdrobila,“ pojasnjuje direktor gibanja.

(S. B.)“

V Sloveniji in drugod po Evropski Uniji seveda lahko o vsaj začelih sodnih preiskavah na temo chemtrailov zaenkrat samo sanjamo in sem skoraj povsem prepričan, da bodo še dolgo znanstvena fantastika.

Kot to sliko ne-srbskega neba vidi neki humoristični Srb: "Strupeno nebo nad Srbijo: Bio-nano vlakna proti pravoslavju?"

Seveda pa tudi v Srbiji ne manjka slepih nejevernih Tomažev, kot je denimo avtor naslednjega neresnega zapisa na internetu:

„Strupeno nebo nad Srbijo:

Popularna medicina: Zastrupljanje nebeškega naroda z neba

Zrušite letala, ki zaprašujejo Srbe!

Večna ekološka dilema: Ali je pilot v letalu?

Prejšnji teden se je pred Skupščino Srbije v centru Beograda odvil še eden v seriji bolezensko-bizarnih protestov. Tokrat se je na svoje fanatične podpornike

obrnil neki Nikola Aleksić, ki trdi, da je „direktor Ekološkega gibanja Novega Sada in predsednik skupščine Ekološkega gibanja Srbije – zveze ekoloških organizacij Srbije“. Srbe je opozoril, da neidentificirana Natova letala letijo po našem nebu, odkoder nas zaprašujejo s strupi in neznanimi vlakni, pod vplivom katerih se koža spreminja v ribje luske. Aleksić je od vojske zahteval, da naj takoj aktivira protiletalsko obrambo, ki naj začne sestreljevati sovražna letala. Vojna proti pošasti, imenovani „Chemtrail“, se lahko začne!

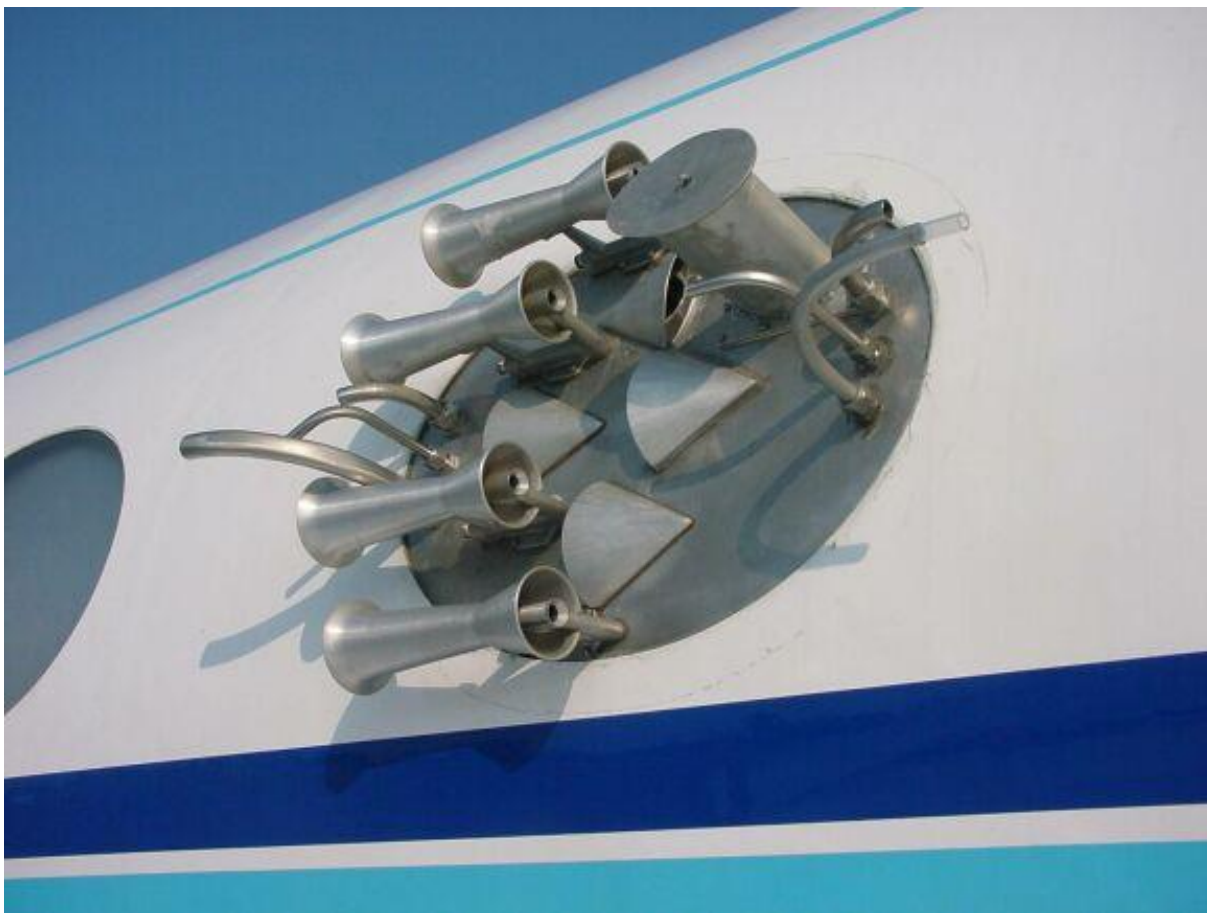
Z zakasnitvijo petdesetih let so se Srbi aktivno in z ljubeznijo vključili v teorijo zarote po šifriranij imenom „Chemtrail“. Ta možganski kompot trdi, da beli sledovi na nebu, ki ostajajo za letali, niso rezultat kompresije zraka pod nizkimi temperaturami – ampak da gre za kemične in biološke strupe, ki se trosijo z velikih višin.

Antene HAARP.

V enem izmed mnogih zarotniških priročnikov za zmešane vidce strupenih reaktivnih sledi piše naslednje: „Normalne reaktivne sledi nastajajo iz izpušnih plinov, izvrženih iz turbin letalskih motorjev. Te se na višini prek 10.000 metrov spremenijo v ledene kristale in se lahko običajno zadržijo v zraku le 20 minut. Za razliko od teh kemične sledi visijo v zraku zelo dolgo, se počasi širijo in povezujejo v oblak tipa cirus. Sledi letala postavljajo najpogosteje v obliki znaka X ali mreže. V knjigah Death from the Skies in Healing Codes for the Biological Apocalypse dr. Len Horowitz trdi, da gre za razprševanje prionov – beljakovin, ki so se v določenih okoliščinah sposobne spremeniti v kristale, nato pa, odvisno

od tega, kakšnim frekvencam so izpostavljene, te povzročajo določene bolezni, kot denimo bolezen norih krav, Creutzfeld- Jacobsov sindrom ter celoten niz drugih zdravstvenih sprememb pri ljudeh in živalih. Po tistem, ko se vsa populacija planeta inficira s prioni, je dovolj, da ko se določene regije izpostavijo elektromagnetnim valovom specifičnih frekvenc, s podporo t. i. HAARP sistema, preko stolpov mobilne telefonije in GWEN, ljudje na tem območju obolijo za določenimi boleznimi, ali da se njihov um s pomočjo kristalov, ki so vnešeni v možgane – programira.

Zakaj pa so potem v chemtrail-letalo vgrajene te zlovešče cevi?

V skrbi za svoje že načeto mentalno zdravje se je na konferenci za tisk Združenja novinarjev Slovenije, ob priložnosti protestov v Beogradu, na javnost obrnil tudi Nikola Aleksić. „Osnovni cilj zbiranja,“ je pozval Aleksić „je pošiljanje sporočila pristojnim organom da „se zaustavi pršenje strupov iz zraka, katero opravljajo neoznačena letala Nata“. Kaj je še povedal predsednik Aleksić? „Nevarno zastrupljanje traja od leta 2002, ko je bil podpisan poguben Sporazum o partnerstvu za mir, in ko je Nato dobil pravico svobodnega prehoda preko našega ozemlja. Posamezni državni funkcionarji podtikajo zgodbe, da gre za normalna letala. To ni res, govora je o posebnih letalih, ki namesto sedežev premorejo rezervoarje, na krilih in repu pa imajo šobe, skozi katere iztekajo kemične spojine v obliki aerosola. Na nebo se pojavljajo gosti oblaki, ki se razširjajo v obliki bele megle. Te substance se spuščajo na zemljo in zastrupljajo

vse živo; naravo in ljudi. Neodvisni strokovnjaki v svetu so ugotovili, da se v teh spojinah nahaja aluminij, barij, stroncij, mangan, bakterije, virusi in mikoplazme. Iz letal se odmetujejo tudi nekakšna vlakna, podobna pajčevini, z vgrajeno bionično mikrotehnologijo, ki prodira v organizme živih bitij ter povzroča razjede kože, podobne ribjim luskam. Nekatera vlakna celo spreminjajo osebnost ljudi.“

Še je bilo slišati Aleksića: „To onesnaževanje se dogaja vsakodnevno, mimo resolucije OZN, po kateri je prepovedano opravljati eksperimente v živo, mimo Ustave Republike Srbije in niza veljavnih zakonov. Nekdo je prodal nebo nad Srbijo in dovolil zastrupljanje ljudstva!“

Zasedanje Generalne skupščine OZN – chemtrailsi kršijo več resolucij.

Zanimivo je, da je najbližja Aleksićeva družabnica – Biljana Djordjević, urednica ukinjene oddaje „Atlantis“ Drugega programa Radia Beograd, ženska, ki je obsedena s chemtrailsi ravno v tolikšni meri, kot z zavračanjem genocida v Srebrenici. Ta njene oddaja je bila gnezdo vseh norih idej: od kemičnega zastrupljanja Srbov, preko gostovanja Stefana Karganovića, do stalnih gostov kot sta Kosta Čavoški ali Srdje Tričković. Zdaj, ko nima več oddaje, v kateri bi srbski narod strašila z množičnim zastrupljanjem, je Djordjevićeva našla novo žrtev: zombiranega Aleksića, ki je pred svojimi pristaši, na zborovanju, izgovoril naslednje zgodovinske besede:

„Nevarnost za ljudstvo te države je vsakodnevno pršenje strupa z neba. Pogledjte, pogledjte (pokazal je z roko proti nebu), tudi v tem trenutku se rogajo nam in tej državi. Neidentificirano letalo leti in posipa tone strupov na nas, na otroke. Samo dvignite pogled... (Publika je pogledala v nebo, kjer sta se lahko videla dva potniška reaktivca na komercialnem letu, nekje na osem- ali deset-tisoč metrih. „Resnica“, se čuje glas ekološkega naroda, kot je resnica, da se ne vidijo oznake letal, kot se tudi od zgoraj ne vidijo ljudje, še najmanj pa umobolni Aleksić, ki od spodaj poziva na puč in prelivanje krvi.) Generalštab je znova izdal to državo in narod. Zakaj ne sestreljujejo teh letal? Zakaj čakajo povelje Vrhovnega poveljnika? Koga morajo vprašati, prositi, da lahko to storijo?“

Sovražnik sovražnikov chemtrailov je napisal pod to fotografijo: „Razjede v možganih: Aleksićevi pristaši skandirajo Biljani Djordjević.“

Obstaja tudi pravoslavna teorija, da gre v Aleksićevem primeru za onemogočanje odpiranja portalov (med 3D in 4D), ki bi domnevno nastali z delovanjem „galaktičnega supervala“, in ki bi članom Eko gibanja iz Novega Sada omogočili, da bi skupaj s tem planetom in z Biljano Djordjević prešli na neko višo ravan obstoja. Istočasno bi kemične komponente in bakterije, ki se nahajajo v chemtrailih, onemogočile spremembe naše DNA, ki bi sicer naravno nastale pov vplivom Aleksićevega vala, in ki so predpogoj za takšen kvantni skok.“

Še kaj tovrstnega sovražnega zapisovanja o srbskih borcih proti chemtrailom sem prebral tu pa tam, vse kar so mi dali vedeti, pa je to, da nekomu tudi v Srbiji gre resnica zelo v nos. Brzčas je „podkupljen“ od zunaj. No, srbski nasprotniki zastrupljanja se borijo naprej in prav zanimivo bo videti, kaj bo na njihovo pobudo porekla sodnija. Zaenkrat o tem nisem še nič zasledil...

Na mejnem prehodu Horgoš, na vhodu iz Madžarske v Srbijo danes.

Pravzaprav se s Srbijo niti kaj dosti več ne ukvarjam vse od 4. aprila 1999, ko sem se od nje poslovil na nekem mejnem prehodu z Madžarsko, do katerega sem se mrtvo-pijan pripeljal s terencem Vojske Jugoslavije.

Četrto poglavje

Avstrija

Chemtrails nad Salzburgom.

»Schwarz, sieben,« je oznanil krupije. To je pomenilo, da sem dobil, in da je skrajni čas, da končam z igro. V igralnicah ni namreč dobro vedno dobivati, niti manjših vsot, saj te hišno vodstvo kaj kmalu dojame kot nevarnost – profesionalca, in ti nato na lep način za vedno zapre vrata svojega lokala sreče. No, sam se nikakor nisem imel za profesionalca, saj sem dostikrat tudi izgubil po nekaj evrskih stotakov, posebej če sem bil preveč pijan, nikoli pa vsega, kar sem prinesel skozi vrata. Vsaj za bencin do doma sem si pustil.

V Casinu Velden.

Ko sem nato na blagajni žetone zamenjal za denar, se je izkazalo, upošteva je tudi sto evrov, ki sem jih med igro zapil, da sem bogatejši za 600 evrov, kar je pomenilo, da sem jih zdaj imel v denarnici več kot 800. To je pomenilo, da se bo v kapitalistični Sloveniji z njimi dalo skromno živeti vsaj tri tedne.

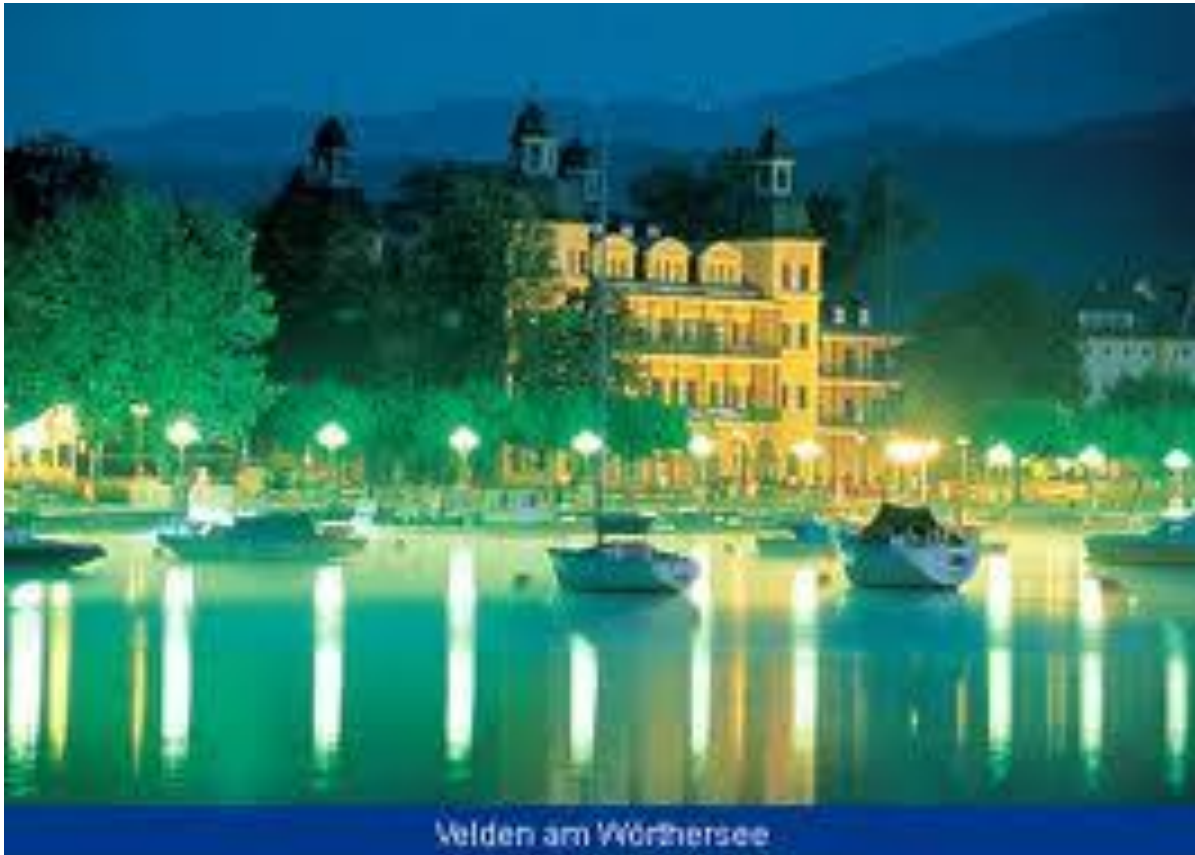
Jacques Le Mans mi je pokazal tretjo zjutraj, ko me je na vratih Casina Velden pričakal dokaj svež pomladanski zrak. Kam pa zdaj? Za vožnjo v Slovenijo, oziroma za tamkajšnje policaje sem bil še preveč pijan. Do zore me sicer ni ločevalo več kaj dosti časa.

Pred igralnico.

Ker sem se odločil malce sprehoditi po rivieri Vrbskega jezera, sem zavil v levo, s pogledom malce oplazil svojo 155-ko, parkirano med nekaj Davidsoni in Mercedesi, in po dobrih dvesto metrih že stal na lesenem jezerskem mostišču. Okolica je bila kar nevsakdanje prazna – videl sem le dva tri parčka. Sprehodil sem se torej po podu privezališča čolnov, mimo lepo obnovljenega gradu (*Schloss Velden*), ki je danes luksuzno letovišče, do skrajnega jugozahodnega dela, kjer se že začenjajo Slovincem nenavadne ograjene posesti z napisom »*Privat Grund*«, ki vsem pešcem onemogočajo dostop do jezerske vode kot javnega dobra, ki v Avstriji, za razliko od moje države, to seveda ni.

Bil sem neznansko utrujen, veliko bolj kot pijan, kar sem mislil sprva - povsem zlomljen. Vsedel sem se torej na leseno klop in kot bi trenil, me je že zmanjkalo...

Grad v Vrbi ponoči, kot sem ga lahko videl s klopi, preden sem zaspal.

*

Prejšnjega dne, torej v soboto 21. maja 2011, sem se v Vrbo pripeljal okrog 11. ure. Z avtoceste sem sicer zavil predčasno in zadnjih 30 kilometrov počasi vozil po spodobni magistralni cesti. Iskal sem namreč kakšno odročno pošto.

»Suicido!« Kar nisem mogel verjeti, ko sem vendarle le dobil odgovor na vprašanje, kako je pravzaprav umrl Fabricio.

Iz poštne telefonske govorilnice v nekem manjšem avstrijskem kraju, sem namreč poklical v televizijsko uredništvo v Italiji, v katerem je delal Fabricio, se predstavil kot njegov prijatelj – kar je bilo res, in poprosil, če bi lahko govoril z njim – kar seveda ni bilo najbolj iskreno, saj sem dobro vedel, da so ga dan poprej ustrelili varnostniki močnih ljudi, ki odločajo, ali bodo chemtrails na slovenskem nebu ali ne. No, prijazna tajnica mi je čez čas vendarle povedala, da je to nemogoče, saj Fabricija ni več. Da si je vzel življenje sam, kar je bila seveda preverjena domislica njegovih morilcev...

Znotraj nisem izvedel nič vsodobudnega.

Še preden sem vstopil v poštni urad, sem se zavedal, da najbrž delam napako. Da me bodo zaradi tega klica, ki bo morda prisluškovan, pokvarjenci odkrili še prej, in me, če že nameravajo, s poti spravili kar v Avstriji.

V Vrbi sem se najprej zapeljal na parkirišče ob Sparu in si v slednjem kupil štruco kruha, spodobno salamo in paket piva, vse seveda po najnižji možni ceni. Nato sem v avtu skromno pomalical, saj sem, po praktično dveh dneh brez hrane, postal celo malce lačen...

Slednjič sem Alfo vendarle zapeljal s parkirišča, ki se mi je zdelo kar preveč pripravno za napad, in jo parkiral na *Am Corso*, v neposredni bližini Casina Velden. Na srečo je bilo še dovolj prostora, saj Harley Davidsoni, Mercedesi in Bemfe še niso zasedli večine tega najprestižnejšega razstavnega prostora napuha na tej prestižni avstrijski jezerski rivieri. Svoje čase sem za hec med te statusne simbole bogatih bedakov rad parkiral tudi svojo 166-ko, ki je konec koncev izgledala še najboljša med vsemi tam stoječimi vozili. No, zame sicer tudi zarjavela Alfa Romeo za 350 evrov velja več kot nov novcati Mercedes...

Vrbsko jezero.

Ker se mi v igralnico še ni mudilo, sem se malce sprehodil po tem znanem mestecu v okraju Beljak-Land v avstrijski deželi Koroška. Nekdanji slovenski Vrbi na zahodni obali Vrbskega jezera, ki je zdaj eden izmed najbolj priljubljenih počitniških krajev v Avstriji, zlasti *Veldener Bucht* zares slikovito središče te lokalne skupnosti.

Veldener Bucht.

No, meni se je sicer najbolj dopadel Casino Velden, ki velja za peto po vrsti leta 1950 odprto avstrijsko igralnico, katera je kmalu postal turistična atrakcija. Prvotno je sicer stala na drugem mestu, sedanjo novo stavbo na bregovih Veldener Buchta pa so uradno odprli šele leta 1989. Sam sem ga začel obiskovati že pred kakšnimi desetimi leti, takrat bolj kot ne za zabavo, zdaj pa, žal, kot vir skromnega dohodka...

Seveda sem že prej marsikaj prebral o Vrbi, med drugim to, da se je ravno v Veldnu šel nekakšno preprodajo diamantov partner ene izmed mojih bivših novinarskih kolegic. Sicer pa je denimo ravno Casino Velden leta 2009 gostil 11. šahovski evropski *Senior Team Championship*.

*

»Pokonci, pijanec. In drži gobec!« Do moje podzavesti se je nekje od zelo daleč prebil tih in preteč glas.

Zagledal sem nekaj takšnega s sprednje strani.

Pa sem, takoj ko sem se predramil, ugotovil, da je njegov oddajnik zelo blizu mojih ušes. Nekdo se je sklanjal nadme, kar me sicer ni preveč presenetilo, me je pa to, kar je držal v roki. Takoj sem prepoznal spoštljivo debel in dolg dušilec poka, ki je bil navit na cev prav tako spodobne pištole, ki pa je, še v polmraku, nisem prepoznal ravno v prvem hipu. Bolj me je zanimalo to, zakaj je merila v mojo glavo...

Z mislimi sem bil pri tej čudoviti reki in leprski Zgornji Savinjski dolini, ki je tudi moj razširjeni dom, in ki je zdaj, po toliko letih, že dodobra, brzčas nepovratno, onesnažena s chemtraili. Čeravno se prijazni prebivalci - z izjemo morda kakšne deseterice z mano vred - tega niti ne zavedajo, pijejo in se kopajo v strupeni (celo izvirski) vodi, jedo okuženo tod pridelano (tudi bio) hrano, vdihavajo strahotno strupen (sicer čist) zrak...

Najabsurdnejše pri vsem skupaj pa je, da jim tega pravzaprav sploh ni mogoče dopovedati, kar sem poskušal takoj, ko sem, še vedno menim, da že leta 1999, videl prve chemtraile tudi v Sloveniji. Še zmeraj sem tudi prepričan, da mora biti nekdo prilično ne-umen, če že po petih minutah gledanja v nebo, kjer poteka akcija chemtrail-letal, ne ugotovi, da nekaj ni v redu. Sam sem namreč že od najbolj rosnih let zijal v nebo nad svojo Planino, preko katere poteka letalski koridor v smeri sever-jug, zagotovo pa večina letal, ki so z Brnika namenjena v denimo Frankfurt ali København, leti točno nad mojo podrtijo. Tako sem se že kot nepismen ciciban zabaval s štetjem aeroplanov, tako tistih, ki so imeli, bodisi polet ali pristanek na ljubljanskem letališču bodisi so le leteli prek moje glave z ali na druge tuje aerodrome. Včasih sem jih istočasno v vidnem polju naštel več kot deset, do kolikor sem sploh umel matematike prstov obeh rok. Že takrat sem si tudi vtisnil v spomin, kako izgledajo navadne letalske izpušne sledi - contraili, in se prepričal, da običajno takoj, za kakšna dva otroška prsta med očmi in letalom, tudi izginejo v nič...

CHEMTRAILI SO NAD NAMI

Zgodba o razkrivanju prikrite
resnice o globalnem zločinu
s kemijo v atmosferi - 3. del

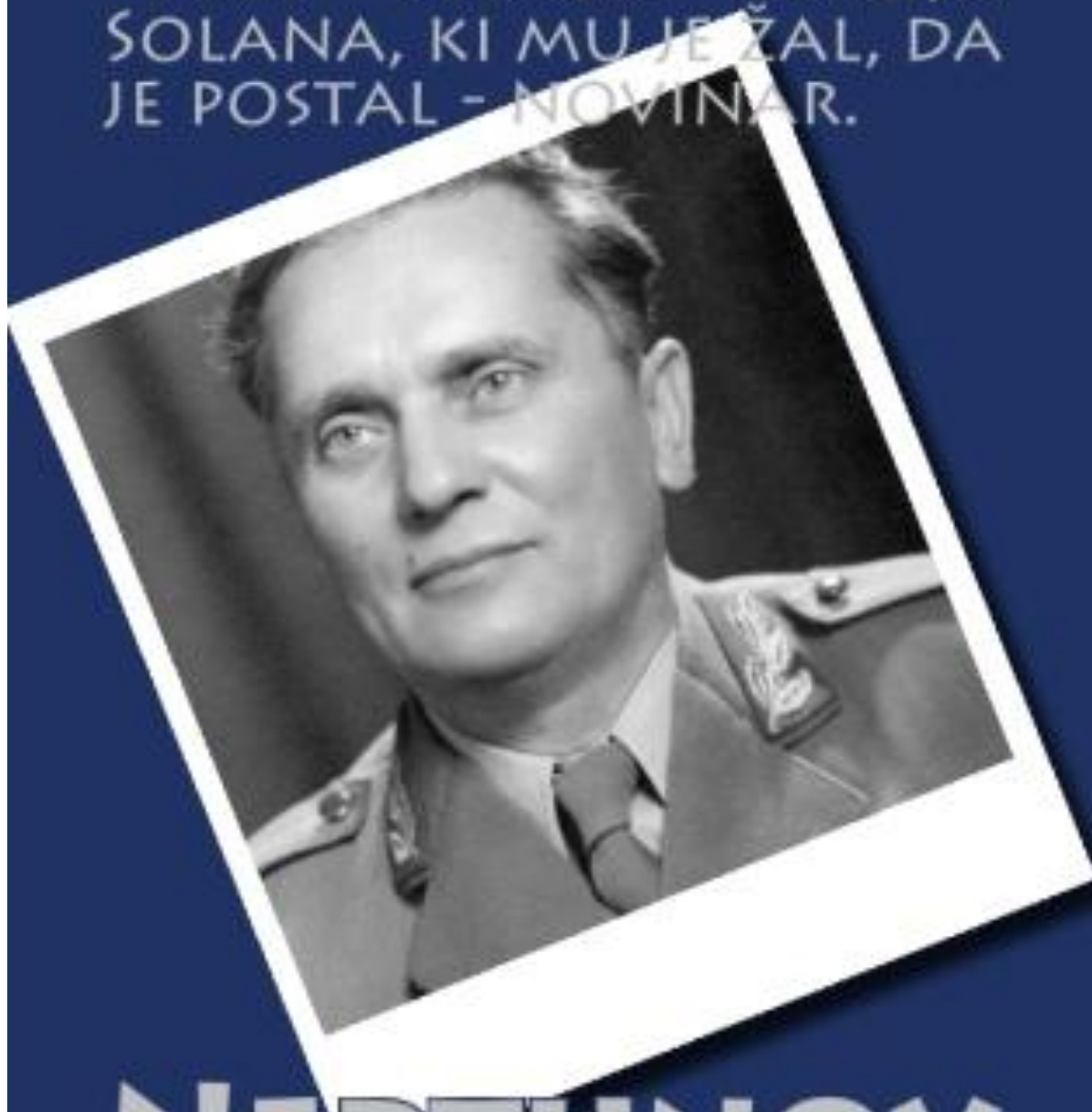
Barcode Area

We will add the barcode for you.

Made with Cover Creator

Franc Furland

PRVI PRIMER ANCIJA
SOLANA, KI MU JE ŽAL, DA
JE POSTAL - NOVINAR.

NEPTUNOV MRK

Zgodba o varovanju najstrožje
vojaške tajnosti SFRJ

FRANC FURLAND

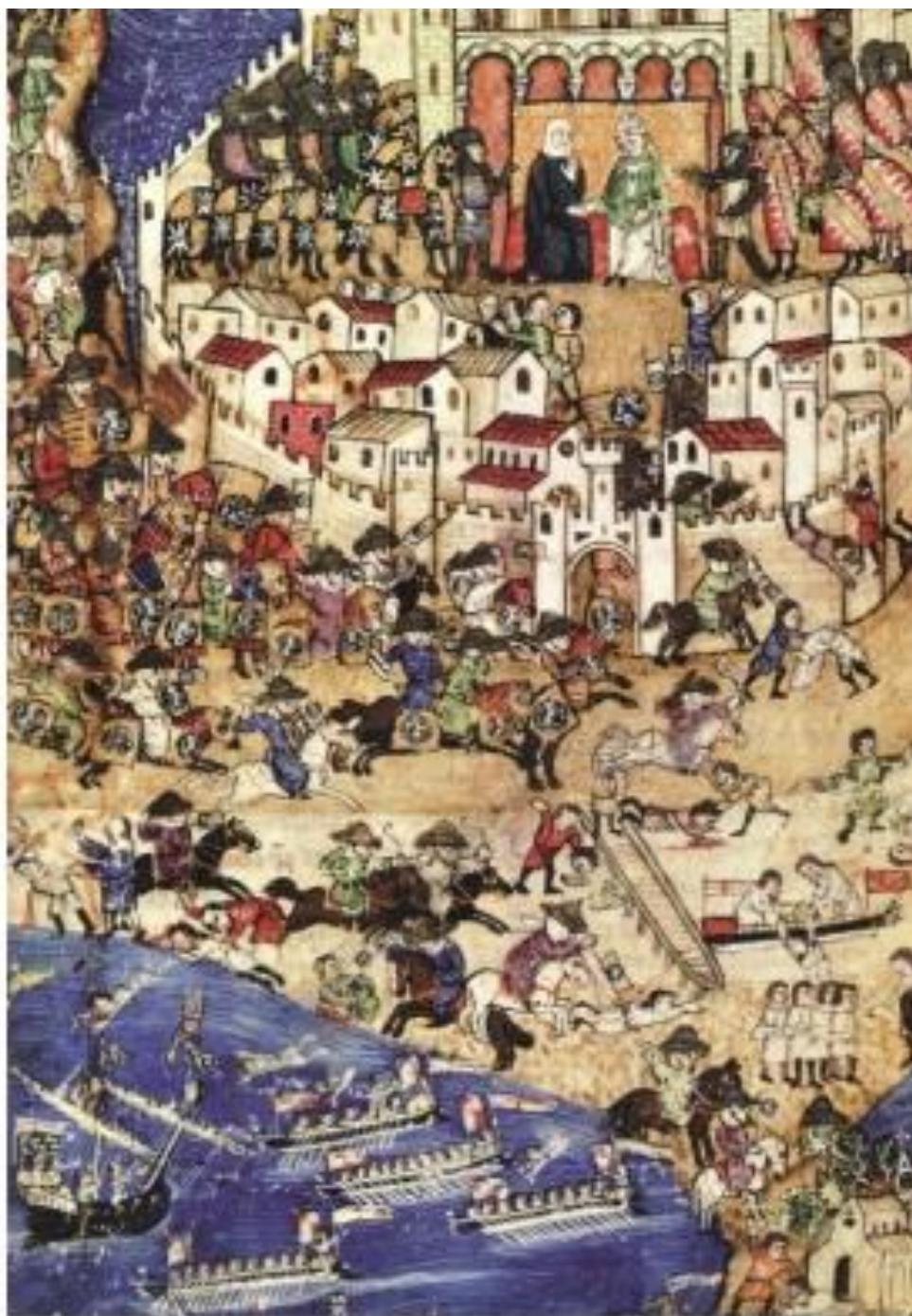
The book cover features a close-up photograph of a computer keyboard with a warm, reddish-pink color cast. A black rectangular box with a thin gold border is centered in the upper half, containing the title in a gold serif font. Below the box, a semi-transparent grey horizontal band contains the author's name in a black serif font. The background shows keys with letters 'D', 'G', and 'V' visible.

**Depresija celibata
in zdravljenje
e-mailov**

Franc Furland

OD KOPJA IN SEKIRE DO
BAJONETA IN GILJOTINE

Franc Furland

STRATEGIJA V OBDOBJU
FEVDALIZMA

Zaklonišča proti koncu sveta

Zgodba o razkrivanju tajnih podzemnih gradenj evropskih
vlad, ki naj bi svetovne elite zaščitile pred apokalipso - 1. del

Barcode Area

We will add the barcode for you.

Made with Cover Creator

Franc Furland

